"THE EDUCATION OF THE CHILD MUST HAVE IN IT THE MAKING OF THE MAN IN THE CHILD."

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

" Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.** **"Approved"**

புத்தகம். **23.**] ராக்ஷஸ௵ ஐப்பசி௴, **1915**௵ அக்டோபர்௴ [சஞ்சிகை **7.**

"THE EDUCATION OF THE CHILD MUST HAVE IN IT THE MAKING OF THE MAN IN THE CHILD."

REFORM OF RURAL EDUCATION.

Some Thoughts and Reflections.

Sir C. Sankaran Nair, the newly-appointed Minister of Education, goes to Simla, it appears, with definite and well-matured views on the great and pressing problems of Education which are sure to engage his attention and tax all his energies in finding a satisfactory solution for the same. Among the most pressing hroblems that await his consideration will be the question of rural education, which urgently calls for immediate reform. The unsatisfactory state of things now existing, to speak mildly of it, is well known to all. And yet the educational machinery is allowed to go on grinding the minds of impressionable children and shaping them all into one inefficient dead level of uniform mediocrity or something worse. The reform of rural education will, it is hoped, engage his early attention. In dealing with the Memorial of the English Committee on the Improvement of Female Education, the reform of rural education will obviously make itself felt by the Honorable gentleman who has already given expression to his views on the most pressing needs of village life and rural education which includes Female Education. The newly appointed Member for Education has the reputation of being a bold thinker who is not afraid of his own thoughts. He has the knack of giving expression to them in terse, clear and telling language which drives the truth home to unbiased minds; while it sets even biased minds busy a thinking and reviewing their preconceived notions of things which have settled down and become more or less conventional with them.

"Language in the slave of thought," while "thought is the slave of a self-controlled mind." The power of thought is even greater than the power of long-range-guns and fort-exploding-monsters. For its range and mobility is unlimited and illimitable. And the subtle force and irresistible power with which it works its way through all material obstacles and sets the greatest and subtlest of all mechanical contrivances, the human mind, to work, is simply marvellous and inimitable. Emerson rightly warns the world of this. He says: "Beware when the Great God lets loose a thinker on earth." A Thinker can work wonders which even Kaisers cannot resist or undo.

It is creditable to His Excellency Lord Hardinge's power of inner perception that he perceived this quality of the thinker in the new Member for Education and wished to give him an opportunity of using his marvellous powers in the only fruitful field where it could with advantage be employed for the benefit of humanity. The child is the father of man and the education of the child must have in it the making of the man in the child. Man-making is far more important and difficult than money-making and we all do hope and trust that Sir Sankaran Nair will have an excellent account to render of his stewardship when the five years' term of his office is over.

National and social life is based largely on village life. The truism that "the nation lives in the cottage" is not without significance to us in India who, from ancient times, have developed village life to a marvellous extent though its manifestation at present is not what it might be under other and more favourable circumstances.

"The basis of village life must be a proper system of education devised to suit the needs of the village." In that one sentence there is the conception of a whole system of good and excellent work that awaits the hand of the master-worker. Sir Sankaran Nair has grasped this truth and gives lucid expression to his thoughts on the subject, which are full of vigour and force. "The first need of the village is education suited to its needs." And the efficient or inefficient supply of this "first need of the village" as in "first aid" in the emergencies of physical life, will go a great way to make or mar the process that may later be found necessary to adopt in saving the vigour of life from running to ruin and waste. His thoughts on the influence of education in this connection have been so well and clearly expressed in his article recently published in the "Modern Review" which we all have read and pondered over. Already the Secretary of State, on one side, has found "an excellent reason" in the novel appointment of our honoured countryman to tell Mrs. Fawcett who waited on him the other day at the head of a deputation to the India Office, that they should all wait to see what recommendation, if any, he would make in the matter of the improvement of Female Education.

We who knew him well and have watched his career with interest, will, on the other hand, wait and watch with close and ceaseless attention, for equally excellent and obvious reasons, how far his new and exalted position will really give him the freedom of movement necessary to translate his excellent and well-thought-out ideas on the improvement of rural education (which includes by the way Female Education and the establishment of village life on a sound, self-contained, healthy basis)—into practical action, and thus carry out a reform which is sure to be far-reaching and highly beneficial in its effect.

We heartily wish him Godspeed in the noble work of making the manhood of the nation and preparing it for its impending destiny.—*Mr. C. V. Swaminatha Iyer in the Madra Dailies of 19th October* 1915.

புஸ்தகம்-23.] [சஞ்சிகை-7.

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

ராக்ஷஸ௵ ஐப்பசிமீ

விவேக சிந்தாமணி

October-November, 1915.

ESTABLISHED 1892

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னேஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

REFORM OF RURAL EDUCATION.

Some Thoughts and Reflections.

AS OTHERS SEE US: A RECORD OF PAST WORK.

" It is to be hoped that the republication, in pamphlet form, of Mr. Swaminatha Aiyar's essays on ' Vernacular Studies in Madras' (1898) will serve to draw increased attention to this important and much discussed subject. [The views therein set forth have now been accepted by Sir Harcourt Butler from his place in the Viceroy's Council.] The essayist has shown, I think, that there is very much more in the question than appears at first sight. For instance, he has pointed out in a very able manner, that there is a social as well as an educational side to it : and, as the *Indian Social Reformer* has rightly observed, " unless this is realised, one cannot look for any practical results" in the promotion of a wider and deeper knowledge of the indigenous languages of this part of India. Mr. Swaminatha Aiyar is not a mere theorist or essayist : he has done much practical work in the encouragement of Vernacular Studies through his Diffusion of Knowledge Agency and by means of his excellently conducted periodical, the *Vivekachintamani*. He can, therefore, be considered to have established a claim to make his voice heard in this matter.—*Henry Beauchamp, Editor, "Madras Mail."* (Introduction to ' Vernacular Studies in Madras' by C. V. Swaminatha Aiyar, Madras Mail Press, 1898.)

[*The writer has now worked for 30 years in the field of Vernacular literature and to his experiences therein gained has brought to bear on the subject the result of ten years of continued work in social service.*]

"The leader in the *Madras Mail* (of 9th September 1898) makes the suggestion which you have practically carried out. You will have to be disappointed of the result of that experiment, but as I have already written to you such disappointments are inevitable. You should make another experiment under more favourable circumstances. I feel sure you will succeed."—*The late Hon'ble Justice Rao Bahadur M. G Ranade.*

THE CALL TO WORK AGAIN FOR CHILDREN.

THE LATE MR. JUSTICE RANADE'S SUGGESTION.

" If you will again come down to the school-level, I will do all in my power to help it forward to attain its former position among schools."—Mr. J. H. Stone in October, 1913.

" Mr. Stone...will personally take up your matter for consideration."—Mr. A. Mayhew, Special Dy. Director in January 1914.

' I have done my very best for your Journal. If the point is that copies of the Journal may be recommended to all the Elementary Schools, I will do so."—The Hon'ble Mr. J. H. Stone on the 8th April 1914. (All Saints' Day).

" The Journal has considerably changed its tone ; it is to be remembered that the Editor will have to minister to the School boys entirely. I recommend that it be supplied to all the Primary and Secondary schools."—" All the four requests of the Editor may be granted."—The Reporting Officer. (Inspector of Schools and Chairman of the Tamil section of the Text Book Committee.)

We join the Educational Committee of the Children's Movement in appealing to Local Bodies and Educational Officers soliciting their hearty co-operation in providing every school under their control with a copy of the *Vivekachintamani* and thus help the cause of rural education by helping "the promotion of a wider and deeper knowledge of the indigenous language of the people" which " has a social as well as an educational side to it."

" I am glad that you have made a correct diagnosis of the defects in the present system of Indian Education. In spite of the many improvements that have recently been made, it has to be said with regret that there is still a good deal of the forcing in of the so-called knowledge-matter, instead of the drawing out and invigorating of the faculties of children by cultivating their observation in new fields of God's glorious work. Your magazine makes an earnest and honest attempt to remedy this defect....the boys and girls who may be habitual readers of your magazine will surely become useful citizens of our country with true devotion to their God and their King and to the sweet service of their great motherland."—Mr. A. Panchapagesa Iyer, M.A., L.T., (Secy. S. I. Teachers' Union.)

REFORM OF RURAL EDUCATION.
Some Thoughts and Reflections.
நாட்டுப்புறத்தார்க்குபயோகமான வித்யாசீர்திருத்தம்.

THE CONSTITUTION OF THE STATE.

இராஜாங்க அமைப்பு.

ராஜாங்கத்தின் முக்கிய அங்கங்கள் நான்கு. அவை: (1) அரண், (2) படை, (3) நாடு, (4) குடி அல்லது பிரஜை.

1. அரண்வலியின்றிப் படைவலி சிறக்காது. இதுவரையில் அரண்வலி யென்றால் கோட்டை கொத்தளங்களுக்குரிய பேராக விருந்தது. இப்பொழுது நடக்கும் பாரதப் போரின் அனுபவத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட அரண்வலி பெற்றகோட்டைகளையும் வேரோடு பிடுங்கியெறிந்து நாசம் செய்யத்தக்க பெரிய பீரங்கிகள் வார்த்துபயோகிக்கப் பட்டுவருகின்றனவென்று தெரிகிறது. ஆகையால் அரண்வலியென்றால் பகைவர் அண்டாதபடி காப்பதற்கான பந்தோபஸ்து காலத்துக்கேற்றபடி எதுவுண்டோ அதற்கேயர்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டியது.

2. படைவலி யென்றால் சைனியபலம்; இதன் அர்த்தத்திலும் இப்பொழுது நடக்கும் யுத்தத்தினால் அர்த்தபேதத்துக்கு இடமுண்டாயிருக்கிறது. ஒருதேசத்தின் படைவலி அத்தேசத்தரசன் சைனியபலத்தைப்பொறுத்தது என்பது வாஸ்தவமாயினும் அந்தந்த தேசத்தின் சைனியபலம் குறித்தகாலத்தில் சேனைப்படையில் சேர்ந்திருப்பவர்புஜபலபராக்கிரமமட்டுமாகவின்றி அந்நாட்டிலுள்ள ஆண்மக்களனைவர்களுடைய புஜபலபராக்கிரமத்தைப் பொருத்ததாகவிருக்கிறது. 'புஜபலம்' என்பதின் அர்த்தமும் மாறுபட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் சண்டையிலுபயோகிக்கும் யந்திர தந்திர உபாயங்கள் மிகவும் விர்த்தியாயிருக்கின்றன. அந்த உபாயங்கள் அனைவற்றையும் உள்ளபடி குற்றங் குறையின்றி உபயோகிக்கத் தக்கவன்மை 'புஜபலம்' என்னும் வார்த்தைக் குரித்தான வாச்சியார்த்தமாக விருக்கிறது. (அரணில் யந்திர தந்திர உபாய வலியும், படையில் கொடியும் அடங்கும்.)

3. நாடு--இதில் நாட்டுவளப்பமட்டுமின்றி அதனுடைய இருப்பு, படைப்பு, அடைப்பு முதலான சாதகங்களும் அடங்கும்.

4. குடி அல்லது பிரஜையென்பதில் குடிகளின் தொகை மிகுதிமட்டுமன்றி அவர்களின் குணகுண விசேஷங்களும் தேஹ மனோவிர்த்திகளும் அடங்கும்.

COUNTRY-LIFE AND CITY-LIFE.

நாட்டுப்புற நகர்ப்புறவாசம்.

பிரஜைகள் வாசஸ்தான விசேஷத்தையொட்டி நாட்டுப்புறத்தார், நகர்ப்புறத்தார் என இரண்டு முக்கிய பிரிவாக வகுக்கப்படுவர். நாட்டுப்புறம் என்பது நாட்டுப்பக்கம், அல்லது கிராமவாசம். நகர்ப்புறம் என்பது நகர்ப்பக்கம் அல்லது பட்டணவாசம். எத்தேசத்திலும் நாட்டுப்புறத்தார், நகர்ப்புறத்தார் இவ்விருவருக்கும் அவரவர்களுடைய வாசயோக்கியத்தால் சில முக்கிய பேதங்கள் உண்டு.

நகர்ப்புறத்தில் ஜனநெருக்கம் மிகுதி. அஃதோடு வர்த்தக வியாபார கைத்தொழில் உத்தியோக விர்த்திகளும் மிகுதிப்பட்டே விளங்கும்.

நாட்டுப்புறத்திலோ இடவெளி மிகுதியால் ஜனநெருக்கம் என்பது இல்லை. ஜனங்கள் சிறிதும் பெரிதுமான கிராமங்களில் வசித்து உழுதுண்டுவாழ்வாரா யிருப்பார்கள். நிலத்தைக்கொண்டு கைவேலை செய்து பிழைப்பவர்களாயிருப்பதால் பிரகிருதி வாசனை மிகுந்தவர்களாயிருப்பார்கள். 'பிரகிருதிவாசனை' யென்றால் பொருளின் பகுதியாகிய இயற்கை, செயற்கை யென்னுமிரண்டில் ஈசுவர சிருஷ்டியாகவுள்ள முன்னதின் பழக்கமும் அதனால் படிந்த பழக்கவாசனையுமுள்ளவர்களாயிருப்பதற்குச் சொல்லும் வசனமாகக்கொள்ள வேண்டும்.

EDUCATION SUITED FOR CITY-LIFE.

நகர்ப்புற வாசிகளுக்கான வித்யாசிக்ஷை.

"கெட்டவன் பட்டணம் சேர்" என்பது பழமொழி. பட்டணத்தில் நல்லார் பொல்லார் என்றுள்ள பலவகை ஜனங்களும் வந்துகூடி யிருப்பர். ஆதலால் அண்டை அயல் என்கிற உறவுமுறை யேற்படுவது கஷ்டம். ஏனெனில் ஜனங்கள் வருவதும் போவதுமாயிருந்து மாறிக்கொண்டே யிருப்பார்கள். ஜீவனகஷ்டம் அதிகமாயிருப்பதோடு ஜீவன உபாயங்களும் மிகுதி. நாணயஜீவனம்செய்வார் நடுவே நாணயங்கெட்டவர்களும் வந்து சேருவதால் ஒருவரையொருவர் ஏமாற்றி மோசம்செய்வது சகஜமாயிருக்கும். ஒருதரம் மோசம் போனவர்கள் மறுபடி மோசம்போகாமலிருக்க மிக உஷாராயிருக்கவேண்டிய தவசியமாகும். இப்படியாக அவர்கள் உஷாராக விருக்கவே அவர்களையும் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் வஞ்சகர் சாமர்த்தியம் அதிகரிக்கும். இப்படியாக ஜனங்கள் கூடிவாழ்வதிலே புத்திதீக்ஷண்யம் அதிகரிக்கும். அதை நல்விதத்திலுபயோகிப்பவர்களுமிருப்பர். கெட்ட விதத்திலுபயோகிப்பவர்களு மிருப்பர். அது அவரவர்கள் குணாகுணத்தைப் பொறுத்தது. இந்த விசேஷத்தோடு வர்த்தக வியாபாரங்களும், அவை மூலமாக வியவஹாரங்கள் வழக்குகளும் அதிகரிக்கும். துரைத்தன காரியங்கள் பெரும்பாலும் பட்டணவாசத்திலே மிகுதியும் நடப்பதால், அதுபற்றியும், ஐசுவரிய விர்த்தியினாலுண்டாகும் பல தொழில் விர்த்திகாரணமாயும் ஜீவனோபாயங்கள் மிகுதியாகவும் வசதியாகவும் ஏற்படும். இவை போன்றவை நகர்ப்புறம் என்று சொல்லும் பட்டணவாச லக்ஷணங்களாம். இவர்களுக்கு வேண்டிய வித்யாசிக்ஷையும் மனப்பயிற்சியும் நாட்டுப் புறத்தாருக்கு அவ்வளவு உபயோகமாக இராது. ஏனெனில் அங்கே இந்த நகர்ப்புற சாதகங்கள் கிடையா.

EDUCATION SUITED FOR COUNTRY-LIFE.

நாட்டுப்புற வாசிகளுக்கான வித்யாசிக்ஷை.

நாட்டுப்புறத்தாருக்குக் கபடசூதுகள் கற்க அனுகூலங்கள் அவ்வளவாக அமைந்திரா. நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சொட்ட உழைத்து ஜீவனம் செய்வதொன்றே அவர்களுக்குள் சிறப்பைத் தருவதாகும். அக்கிரமம்செய்கிறவர்கள் அங்குமிருப்பார்களாயினும் ஜனசமூக ஏற்பாட்டின்விசேஷத்தால் அவர்கள் அவ்வளவாகத்தீங்கிழைக்கத்தக்கவர்களாகார். அப்படியே ஆனாலும் சீக்கிரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவர்கள் கொட்டம் அடங்க ஒடுங்கிவிடுவார்கள். நாட்டுப்புறத்தாருக்கு வேண்டிய படிப்பு அவர்களுடைய நித்தியப்படி ஜீவனத்துக்கேற்றதாக விருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அவர்கள் படிக்கும் படிப்பு வியர்த்தமாகும். ஏட்டுப் படிப்பினால் மட்டும் அவர்கள் ஜீவனோபாயம் தேடிப்பிழைப்பது துர்லபம். நகர்ப்புறத்தானுக்கெளிதாயிருப்பது நாட்டுப்புறத்தானுக்கு துர்லபமாக விருக்கும். ஆதலால் நாட்டுப்புறத்தார்க்கு வேண்டிய படிப்பு நித்தியப்படி ஜீவனத்துக்குபயோகமாயிருக்கவேண்டியது.

AN INEFFICIENT SYSTEM OF EDUCATION.

'ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்குதவாது.'

வராகனுக்குப் பதின்மூன்றுபடி விகிதம் அரிசியின் விலையானால் 53-படி அரிசி விற்று முதல் செய்தவன் கையில் எவ்வளவு பணமிருக்கவேண்டு மென்கிற கேள்விக்கு பதில்சொல்ல இக்காலத்திற் பள்ளியிற் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமன்று, அவர்களுக்குபாலசிக்ஷை செய்யும் மெட்ரிகுலேஷனில் தேறி தர்பித்து பெற்ற உபத்தியாருக்கும் தெரிய வில்லையென்று பாலவித்யா விசாரணை கர்த்தர்கள் (Sub-Assistant Inspectors of Schools) வித்யாவிஷயமாய்ப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருந்த தம் நண்பரோடு சொல்லிப் பிரலாபித்ததை நாம் நேரில் கண்டும் கேட்டுமிருக்கிறோம். இவ்விதப் படிப்பினால் கிராமத்தார்

களுக்கு என்ன பிரயோசனம்? பிள்ளைகளின் பாலப்பருவம் அவர்களுடைய நித்தியப்படி ஜீவனத்துக் குபயோகமான தொழில்களில் உபயோகமற்ற ஏட்டுப்படிப்பு படித்து, இருக்கிற புத்தியும் மந்தமாகப்போய் அவதிப்பட வேண்டியதாக விருக்கிறது. இந்த உதாரணம் ஏகதேசத்தில் சொன்னதன்று. எங்கும் இப்படியே இருக்கிறது. "ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாது" என்பது பழமொழி. இது காரியத்துக்குதவாத படிப்புப் பிரயோசனமில்லை இயன்பதைக் குறிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பழமொழி. அப்படியிருந்தும் இப்பொழுதுள்ள பாடசாலைகள் பலவற்றிலும் ஏட்டுச் சுரைக்காயைக்கொண்டு கறிசெய்யும் வகையாகிய காரியத்துக்குதவாத படிப்புச்சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

"THE LETTER AND THE SPIRIT."
"எண்ணெழுத்திகழேல்."

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்" என்றூர் ஔவையார். அவற்றில் 'எண்' என்கிற மனக்கண்தான் இப்படி குருடாய்ப்போவதாயிருக்கிறதே, மற்றொரு கண்ணாகிய எழுத்துவாசனையாவது நன்றாகப்படிந்து வருகிறதா வென்று விசாரித்துப்பார்த்தால் அதுவுமில்லை.

இலக்கிய இலக்கணம்.

"இலக்கியம் கண்டதற்கிலக்கணம் இயம்புவர் புலவனர் என்பர்" என்ற சூத்திரத்தை மறந்து அதற்கு விரோதமாய் அர்த்தம் தெரியாமல் குருட்டுப்பாடம் செய்துவைக்கிறூர்கள். வாக்கில் பிறக்கும் வார்த்தைக்கு மனதில் லக்ஷியம் இல்லாவிடில் அது பயனற்ற வாக்காகிறது. பதத்துக்குப் பதார்த்தம் (Meaning of the letter), வாச்சியார்த்தம் (Context), லக்ஷியார்த்தம் (ideal) என மூன்றுபொருள் உண்டு. இது சப்தமாத்திரத்தாலும், சந்தர்ப்ப விசேஷத்தாலும், உள்ளுணர் உண்மையாலும் மேலே சொன்னபடி முப்பொருளைத்தரும். உதாரணமாக, 'அ' என்னும் முதலெழுத்தைபெடுத்துக்கொள்வோம். எழுத்து மாத்திரத்தால் அது வாயைத் திறப்பதால் உண்டாகும் சப்தஸ்வரத்தைக்குறிக்கும், அது எழுத்து வரிசைகளில் முதலெழுத்தாயிருப்பதால் 'அகர முதல வெழுத்து,' என்று திருவள்ளுவர் கூறிய சிறப்பிலக்கணமே அதற்கு வாச்சியார்த்தம். எழுத்துகளுக்கெல்லாம் அகரம் முதலாகவிருப்பது போல, ஆதிபகவனே முதலதாய் (மூலகாரணமாய்) உடையது உலகு என்று நாயனர் கூறிய உண்மையை உள்ளுணர்தல்தானே அதற்கு லக்ஷியார்த்தமாம்.

"வாயேன்! உனக்குள் 'அ' அறியாதென்னென்று
"மாயே! நீ மறைந்துபின் காலைவந்தோதினே."

—யென்றுள்ள வேறு உதாரணங்களாலும் இதனுண்மையை ஓர்ந்துணரலாம்.

CRAMMING.
'போட்டைப் பாடம்.'

இப்படி நம்மவர்களான மேலோர் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரணம் என்கிற முக்கரணங்களுக்கு இசையவாக்கின் அர்த்தமும் மூவிதப்பட்டி விலங்குமென்று காட்டியிருக்க, ஒவ்வொரு பாஷையிலும் அறிவுக்கொத்தபடி மனதும், மனதுக்கு ஒத்தபடி வாக்கும் பிறந்து பரிணமிக்கும் என்றுசொல்லிப் பெரியோர் ஸ்தாபித்திருக்க, அதற்கு விரோதமாக 'பொட்டை நெட்டுரு' என்கிற 'அநர்த்தம் விளைக்கும் பொட்டைப்பாடம்' சொல்லி வருகிறது நமது பள்ளிக்கூட வழக்கமாயிருக்கிறது. இதனல் இருக்கிறபுத்தியும் மழுங்கிப்போய்விடுகிறது. இதுகாரணத்தாலே "குழந்தைக்கு உலக்கைக் கொழுந்தும் குந்தாணி வேருமாகத்தான் புத்தி வளருகிறது" என்று விநோதமான உழமொழி நம்முள் வழங்குவதாயிருக்கிறது. மலக்கை உபயோகிக்க உபயோகிக்க நுனி பழுங்கும். குந்தாணி இடிக்க இடிக்க இடம் விட்டு நகரும். இவைபோல் பொட்டை நெட்டுருப்பாடத்தினல் நுட்பபுத்தி குறைந்து இருக்கிற புத்தியும் மழுங்கிப் போவ

தோடு ஸ்திரபுத்தியும் இல்லாமல் மனது சபலப்பட்டுப் போகிறது. புத்திக்கு தீக்ஷண்யக்குறைவும் ஸ்திரமில்லாத சலனத்தன்மையும் ஏற்பட்டுவிட்டால், எமர்ஸன் (Emerson) சொல்வாக்குக்குப் பொருந்த புத்தி வியபசரிப்பதாகிறது. அதற்கு இலக்ஷணமாயுள்ள கற்புநிலை தவறிப்போகிறது. கற்பு என்றால் என்ன? "கற்பெனப்படுவது. சொற்றிறம்பாமை." வாக்குக்கு வீரியம் உண்டாக வேண்டுமானால் 'சொல் தவறாமை' என்கிற கற்புலக்ஷணம் அதற்கு எப்போதும் இருக்கவேண்டும். நினைப்பதொன்றும் சொல்வதொன்றுமாக வாக்கு வியபசரித்தால் வாக்குக்கு வீரியம் குன்றிப்போம். வாய்மையின்மையால் அஹந் தூய்மைகெட்டு மனதில் கபடும் கல்மஷமும் படியும். இந்த துர்க்குணங்கள் நன்றாகப்பழக்க வழக்கத்தால் படிந்துவிட்டால்எமர்ஸன் சொன்னபடி "Intellect is a whore" என்பது வாஸ்தவமாய் விடுகிறது. அஹத்தூய்மை யில்லாதபுத்தி வியபசாரியே என்று அவர் நன்றாகச்சொன்னார்.

சம்பகாலத்தில் பாலபோத சிக்ஷா விஷயமாக பிரதம பாடசாலைகளில் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு பிதுர் ஸ்தானத்திலிருக்கும் பொறுப்பைவகித்த ஸ்தாநீகர்களான உத்யோக பதவியுள்ளவர்களைப் (Local bodies) பார்த்துவர வேண்டிய நிமித்தம், "பாலர்க் குழைக்கவென்று பரிந்துமிக வழைத்துச், சாலவுநானித் துறையினுனக்குதவி செய்வேனென்று" அடியார்க்குரிய திருநாளில் ஸத்யங்கொடுத்து ஸத்யம் வாங்கினவர்களுடைய வாக்கை பகவான் திருவுளச் செய்கையாகிய நம்பிய பாலன் ஒருவன் அடியார் துணைக்கொண்டு அத்துறையிலுழைக்கவென்று கங்கணம்கட்டிப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

"INTELLECT IS A WHORE."
புத்திவியபசார தோஷம்.

உலகில் பெரிய அந்த ஸ்திலுள்ளவர்கள் அக்குழந்தைக்கு அபயம்கொடுத்து ஆதரிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, அரைமணிநேரம் கழியுமுன், அவர்களே அனுகூலமா யிருப்பவர்களையும் கலைத்துப் பிரதிகூலம் விளைக்கமுனைந்து அப்பாலன் மனப்புண்ணுகத் தீங்கிழைத்துவிட்டார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் புத்திக்கு தீக்ஷணயமும் ஸ்திரத்தன்மையும் ஒத்துவாய்க்காத காரணத்தால் புத்தி வியபசரிக்கத் தொடங்கின தோஷம் ஒன்றே தவிர மற்றப்படி ஒருவர்க்கொருவர் தீங்கிழைக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லை. ஆதலால், தொட்டில் பழக்கம் முதற்கொண்டு வாக்குக்கு வாய்மையும், அதனால் அஹத்துக்குத் தூய்மையும் ஏற்பட்டாலன்றி கல்விக்கழகாயுள்ள மனப்பழக்கம் ஏற்படுவது துர்லபம். எத்தனையோ பேர்கள் படித்துப் பரீக்ஷைகள் கொடுத்துப் பெரிய பெரிய உத்யோகங்களும் பதவிகளும் பெற்று அப்பதவிக்கேற்ற பொறுப்போடு நடந்து கொள்வதற்கேற்ற நல்ல மனப்பழக்கமின்றி 'வல்லான் வகுத்தது வாய்க்கால்' என்று பதங்குலைய நடந்துகொள்கிறார்கள். இக்குற்றமெல்லாம் பாலசிக்ஷை முதல் ஏற்பட்டதாகையால் அதைச் சீர்திருத்தினாலன்றி பிற்காலத்தில் நற்குணம் அமையப் பெறுதல் துர்லபம்.

VILLAGE-LIFE, THE BASIS OF NATIONAL LIFE.
கிராமச் செழிப்பும் தேசச் சிறப்பும்.

நாட்டுச் சிறப்பும் நகர்ச்சிறப்பும், கிராமச் செழிப்பைப் பொறுத்ததாகும். கிராமம் பாழாக நாட்டுக்கும் நகருக்கும் சிறப்புண்டாக மாட்டாது. ஏனெனில் நாட்டுக்கும் நகருக்குக் கிராமங்களே ஆதார பூதமாக விருக்கின்றன.

அஃதேபோல தேசத்தாரின் சமஷ்டி பாவ யோக க்ஷேமங்கள் கிராமத்தார் யோகக்ஷேம விசேஷத்தைப் பொறுத்ததாயிருக்கிறது. சமுதாயம் பொதுவாய் நாட்டுக்கும் நகருக்கும் பொருந்தமானாலும், இத்தேசத்தில் அது முக்கியமாய் கிராம சமுதாயத்துக்கே சிறப்பிலக்கணமாகப் பொருந்தும்,

கிராம வாசத்தின் யோக க்ஷேமம் எப்படியோ அதற்கேற்றபடி தானிருக்கும் நாட்டு க்ஷேமமும், நகர் க்ஷேமமும், ஜனக்ஷேமமும். ஆதலால் தான் ஔவையார் "வரப்புயர!" என்று அரசனை வாழ்த்தினர்.

வரப்புயர வயலுயரும் போலக், குடியுயரக் கோனுயரும்.

REFORM OF RURAL EDUCATION.

நாட்டுப்புறபாலபோதசிக்ஷைச் சீர்திருத்தம்.

ஆதலால் கிராம க்ஷேமத்துக்கு இன்றியமையாதது கிராமத்தாருக்கு வேண்டிய உண்மையான பாலபோத சிக்ஷை.

இந்தப் பாலபோத சிக்ஷை இப்பொழுது கிராமத்தார்யோகக்ஷேமத்துக்குப்பொருந்தினதாகவின்றி, அதற்குப் பொருந்தாத ஒருவழியில்நடந்து வருகிறது. அதனல் ஏட்டுப்படிப்பு விர்த்தியும், அதனுணுண்டாகும் புத்தி க்ஷயமும் கிராமங்களில் அதிகரித்து பட்டண வாசங்களில் பொய்யும் புனைசுரட்டும் குதர்க்க வாதமும், அநர்த்த விளைவும் மிதமிஞ்சி மலிந்து பரவி வருகின்றது. இதனல் க்ஷேமக் குறைவும் க்ஷாம நிறைவும் அதிகரித்து ஜனங்களைப் பீடித்து வருகிறது.

THE HON'BLE SIR C. SANKARAN NAIR'S GRASP OF THE PROBLEM.

கனம். ஸர் சங்கரன் நாயர் கிராஹிய சக்தி.

இந்த உண்மைகளையெல்லாம் ஸர் சங்கரன் நாயர் அவர்கள் ஓர்ந்துணர்ந்து இதற்கு வேண்டிய சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டியது அத்யாவசியகமாயிருக்கிற தென்று அவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் தீரத்தெளிய நீள நினைந்து வெளியிட்டெழுதியிருக்கிறர். அதன் கருத்தைச் சுருக்கமாய் விவேகசிந்தாமணியில் வெளியிட்டெழுதியு மிருக்கிறேம். அப்படிப் பட்ட உணர்ச்சியுள்ளவர் இப்பொழுது இந்தியா முழுமைக்கும் வித்தியா மந்திரியாக நியமிக்கப்பெற்றிருக்கிறர். இவர் நவம்பர்மீ 2-2 ஷிம்லாவில் அவருடைய வேலையை ஒப்புக்கொள்ளப்போகிறர். இவர் சென்னையை விட்டுப் போகுமுன் இந்நகரிலுள்ள பத்திராசிரியர்கள் சேர்ந்து இவருக்கு விருந்தளித்து உபசாரமுகமன் கூறியனுப்ப அக்டோபர்மீ 16வ யன்று சாயந்திரம் 8-மணிக்கு மா-ா-ா-ஸ்ரீ, கஸ்தூரிரங்க ஐயங்கார் அவர்களுடைய கிரஹத்தில் ஒன்று கூடினர்கள். அவர் விருந்தோம்பி எல்லாரையும் உபசரித்து ஸர் சங்கரன் நாயர் அவர்களுக்கு மங்கள முண்டாவதாக வாழ்த்து வசனங்கள் கூறியனுப்பினர். அப்பொழுது அவர் பதிலுரைத்ததிலிருந்து, அவரை வித்தியா மந்திரிஸ்தானத்துக்கு நியமித்தது சாதாரணமாக உத்தியோகம் உயரவேண்டிய முறையிலல்லவென்றும், அவர் வித்தியா போதன விஷயமாக லார்ட் ரிப்பன் நியமித்த "எடியுகேஷன் கமிஷன்" சம்பந்தமாகப் பாடுபட்டுழைத்திருக்கிறதாகவும், அவருடைய அபிப்பிராயங்கள் அவரை நியமித்த மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்தே யிருக்கிறதென்றும், அவர் வித்யா இலாகா, ஸ்தானீக சுய ஆக்ஷியிலாகா, சுகாதார சம்பந்தமான இலாகா இம்மூன்றுக்கும் அதிகாரியாக நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறர்களென்றும்; இம்மூன்று இலாகாக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர வுடன்பட்டுக்கலந்திருக்கின்றன வென்றும், இவைகளில் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் தேசத்தின் யோகக்ஷேமத்துக்கு இன்றியமையாத சாதனங்களாயிருக்கின்றன வென்றும், அவர் ஷிம்லாவில் போய் உத்தியோக அந்தஸ்தை மட்டும் அனுபவிப்பதாக எண்ணமில்லை யென்றும், அவருடைய கடமைகளைச் சரிவரச் செலுத்த வேண்டுமென்கிற பொறுப்பு மிகுந்து அதைச் செலுத்தக் கருதிப் போகிறதாகவும் சொன்னர்.

இவர் கிராமாந்தரங்களில் பாலபோத சிக்ஷை செய்யும் முறையை முற்றும் மாற்றிச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று ஏற்கனவே

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டெழுதி யிருக்கிறாரென்று சொல்லி யுள்ளோம். அவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி இவர்செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்களில் கிராமாந்திர பாடசாலைகளைச் சீர்திருத்தி பாலபோத சிக்ஷை அவர்களுக்குப் பயன்படுவதாகச் செய்ய வேண்டியது முதற்காரியமா யிருக்கிறதென்று காட்டி, அவ்வேலையை முடிக்க அவருக்குள்ள யோக்கியதாம்சங்களையும் சுட்டிக்காட்டி (Reform of Rural Education) என்னும் தலைப்பின் கீழ் தினசரிப் பத்திரிகைகளுக்கு இங்கிலீஷில் ஒரு விஷயம் வரைந்துள்ளோம். அதையே இதற்கு முன்னேடாக வெடுத்து அச்சிட்டு, அவர் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களில் முக்கியமான பால போத சிக்ஷை (இதில் பெண்கல்வியும் அடங்கும்), கிராம சமுதாயச் சீர்த்திருத்தம், கிராம வாசச்சிறப்பு இவைகளைச் சொல்லாமற் சொல்லி சுட்டிக் காட்டி யெழுதியுள்ளோம். அவற்றையே நம்மவர்கள் அறிய வேண்டியதினிமித்தம் அதற்குப்பின்நேர்ந்த அனுபவங்களின் பயனையும் கூட்டி இங்கே வெளியிடலானேம்.

THE IMPORTANCE OF 'VILLAGE LIFE ON A SOUND BASIS.'

கிராம சமுதாயயோக க்ஷேம விசேஷம்.

கிராமாந்தரங்களின் யோக க்ஷேமம் குன்றி வருவதால் கிராம வாசத்துக்குச் சிறப்புக் குன்றினல் மற்றப்படியுள்ள நாட்டு க்ஷேமம் நகர க்ஷேமம், ஜனக்ஷேமம் என்கிற எல்லா வித யோக க்ஷேமங்களுக்கும் ஹானிவருமென்பது திண்ணம். ஏனெனில் கிராமவாசமே ஜனங்களின் சமுதாய க்ஷேமத்துக்கு இன்றியமையாத மூலாதாரமாக விருக்கிறது. இதை இன்னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்று சுருக்கமாய்ச் சொல்லி சுட்டிக்காட்டினேம். புத்திசாலிகள் அவர்களுடைய தீக்ஷண்யபுத்தி விசேஷத்தாலும் அனுபவ ஞானத்தாலும் இது விஷயத்தைப் பின்னும் தீரத்தெளிய யோசித்துச் சிந்திக்க இது ஒரு தூண்டுதலா யிருக்குமாயின் நாம் இவ்வளவு தூரம் பாடுபட்டுப் பரியாலோசனை செய்தெழுதியதற்குப் பலன் அதுவேயாகும்.

THE LATE Mr. JUSTICE RANADE'S SUGGESTION.

கனம். ரானடே அவர்கள் அபிப்பிராயம்.

ஸ்வபாஷா விர்த்திக்காக உழைத்ததிலிருந்து அது விஷயமாக நமக்கு அனுபவரீதியா கப்பட்ட அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு 1898-ம் வருஷத்தில் சென்னை மெயில் பத்திரிகைக்கு நாலு வியாஸங்கள் எழுதினேம். அதைத்திரட்டி அச்சிடவேண்டிப் பலர் கேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்கச் சிறு புஸ்தக ரூபமாகவும் அதை அச்சிட்டோம். அப்புஸ்தகத்துக்கு முகவுரை யெழுதிய மெயில் ஆசிரியரான மிஸ்டர் ஹென்ரி பீசம்ப் அவர்கள் ஸ்வபாஷாவிர்த்தி விஷயம் வித்யா ஸம்பந்தமானதாக மட்டுமில்லாமல் ஜனசமூக யோகக்ஷேமத்துக்கும் அது இன்றியமையாததா யிருக்கிறதென்பதை அப்புஸ்தகத்தில் நன்றாக வெடுத்து நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும் அதை உணர்ந்தாலன்றி உண்மையானபடி சீர்த்திருத்தம் செய்வது சாத்தியமாகாது என்றும் சொல்லி வற்புறுத்திக்கூறியிருக்கிறார். இது விஷயமாக இந்த விவேகசிந்தாமணியாலும் அறிவைப் பரவச்செய்யும் ஏஜன்ஸியாலும் உண்டா யிருக்கும், நலத்துக்கும் அவர் நற்சாக்ஷி பகர்ந்திருக்கிறார். இந்த வியாசங்களைப் படித்த கனம் ராவ் பஹதூர் மஹாதேவ கோவிந்த ரானடே அவர்கள் (மிஸ்டர் கோகலேயின் குரு) நாம் செய்த முயற்சி சரிதான் என்றும் அது பொதுஜன ஆதரவில்லாமையாற் பலிக்கவில்லையென்றும், பின்னொரு முறை அநுகூல சாதனங்களேற்படும் பொழுது முயற்சித்தால்

அம்முயற்சி சித்தியைத்தருமென்பது நிச்சயமென்றும் நமக்கு எழுதியுள்ளார். அப்படிப்பட்ட அனுகூல சாதனங்கள் 1913-ல் 'பாலர் திருவிழா' ஏற்படுத்தியதனுலும், அதற்கு அத்தியக்ஷகரா யிருந்த கனம் மிஸ்டர் ஜெ. எச். ஸ்டோன் நமக்கு அவராலான உதவியெல்லாம் செய்வதாக வாக்குக்கொடுத்து அதையொட்டி அவருடைய பிரதிநிதியானவர் நம்மிடம் பாலர்க்குழைக்க வேண்டுமென்று ஸத்தியம் வாங்கிக்கொண்டு இதர ஆதரவுகளை விட்டு விட்டு பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கே உதவிசெய்து உழைக்கவேண்டுமென்றும் பிரதம பாடசாலைகளிலும் இதர பாடசாலைகளிலும் இந்த விவேகசிந்தாமணியை வாங்கிவாசித்து வருவதற்கான ஆதரவளிப்பதாகவும் வாக்குறுதி கூறிய சமயத்தையே அநுகூல சாதனமாகக் கொண்டு மறுபடியும் இம்முயற்சியிலிறங்கி உடல் பொருள் ஆவியையும் ஈசுவரார்ப்பணமாகத் தத்தம்செய்து உழைத்து வருகிறோம்.

சமஷ்டிசேவை சாதகம்.

நம்மவர்கள் இதற்கு வேண்டிய சதாகமளிப்பார்களென்று நம்பியே இத்துறையிலிறங்கியுள்ளோம். எல்லார் திருவுள்ளத்திலும் வசிக்கும் எம்பிரான் அகத்திலே யிருந்து நம்மைத் தூண்டியதுபோல் புறத்திலே யிருந்து நமக்கு வேண்டிய உதவி செய்தருளுவாரென்று நம்பித் துணிந்து இக்காரியத்தில் பிரவேசித்துள்ளோம். நம்பினுற் கைவிடாத நாதன் திருவருளைச் சிந்தித்து எல்லாரும் இந்த கைங்கரியம் இனிது முடிய உதவி புரிவார்களென்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

MORAL INSTRUCTION FOR GIRLS.

பெண்கள் நீதிவிளக்கம்.

பிரதம பாடசாலைகளில் பாலசிக்ஷையார்த்தம் நீதிபோதம் செய்யவேண்டியதின் அவசியத்தைப்பற்றிச் சென்ற சஞ்சிகையில் வித்யா இலாகாத் தலைவருடைய ஒட்டுத்தரவை யனுசரித்து அதிலடங்கிய முக்கியாம்சங்களையெடுத்து விளக்கினேம். பாலசிக்ஷை எப்போதும் இயற்கை தர்மத்தை யொட்டியே யிருக்கவேண்டியது. தர்ம விரோதமான காரியங்கள் எப்போதும் வில்லங்கத்தை யுண்டுபண்ணும். ஆனல் புருஷப் பிரயத்தனத்தால் பிரகிருதியையும் வென்று "வீடுபெற நில்" என்ற ஔவை வாக்கியத்துக்கு இலக்காயிருப்பதல்லவோ புருஷலக்ஷணம் என்பர் சிலர். ஆம்! அது உண்மைதான். ஆனல் வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதில் அவற்றின் உள்ளர்த்தத்தை மயக்கமின்றி உள்ளபடி யுணர்ந்துபயோகிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் "கஞ்சி வரதப்பா!" என்றுல் "எங்கு வரதப்பா?" என்றவன் கதையாக முடியும். இயற்கையென்பது ஈசுவர சங்கல்பத்தையொட்டி நடக்கும் பிரகிருதி தர்மம். அதை ஈசுவர சிருஷ்டியாகிய ஜீவன் தன் சொந்தப் பிரயத்தனத்தினுல் வெல்வது முடியாததாகும். ஆனல் ஜீவனுக்குள் ஜீவேசுவர ஐக்கியத்தை யுணர்த்தும் அந்தராத்மா என்று சொல்லும் உள்ளறிவு இருக்கின்றது. அந்த அறிவை, 'உயிருக்குயிர்' என்பதுபோல் அறிவுக் கறிவாயிருக்கும் பேரறிவு என்று சொல்லுவர் மேலோர். இந்தப் பேரறிவு எல்லா ஜீவ கோடிகளிடத்திலும் மறைபொருளா யிருக்கிறது. இது விளங்கப்பெற்று நிற்பதே "வீடு பெறநில்" என்று சொன்னதின் உட்பொருளாம்.

"கங்கைக்குப்போனுலும் கர்மம் தொலையாது" என்பது பழமொழி. அப்படியென்றுல் புண்யம்செய்து பாபத்தைப் போக்கமுடியாது. வேம்பும் கரும்பும் ஒருநிலத்தில் பயி

ராலும் வேம்பு வேம்புதான். கரும்பு கரும்பு தான். வேப்பம் வித்தைப்போட்டு அதைக் கரும்பு ஆகமாறச் செய்யமுடியாது. இப்படி இயற்கை தர்மத்துக்கு விரோதம் செய்யமுடியாது என்பதை விளக்கத்தான் திருவாழ்த்தான் கருப்புநாயை வெள்ளைநாயாக்குகிறதாகப் பாசாங்குசெய்து அரசனுக்குப்புத்தி புகட்டலானான்.

"அபேத தரிசனம் ஞானம்" என்று கருதி முறையிடுகின்றது. அப்படியென்றால் என்ன? இவ்வுலகமே நாமரூபபேதங்களால் அமைந்திருப்பதாகச் சொல்லுவர் மேலோர். குயவன் மண் ஒன்றையே சட்டியாகவும் பானையாகவும் தொட்டியாகவும் தோண்டியாகவும், ஆனை குதிரைகளாகவும் செய்கிறான். அவையெல்லாம் மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளன என்றமட்டில் அவற்றின் காரணம் அபேதமாகவிளங்கினும், காரியமாகிய பானை, சட்டி தொட்டி, தோண்டி, ஆனை, குதிரை, இவையெல்லாம் அபேதமாயிருக்கிறதாகச் சொல்வது சரியல்ல. ஏனென்றால் அது உண்மைக்கு விரோதமாகும். இந்த உண்மையை விளக்குவான் பெரியோர், "மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை" யென்று சொன்னார். மரத்தாலான யானை ஒன்றை அதன் நாமரூபங்களைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்பொழுது அது மரத்தினாலானது என்கிற உண்மையை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். யானை யென்கிற சப்தத்திலடங்கிய நாமரூபஅமைப்புகள்,மரம் என்கிற சப்தத்திலடங்கிய அபேத காரணத்தை மறைத்துவிடுகிறது. பின்னும் அதையே யானை யென்கிற பாவத்தைவிட்டு அது எதனால் செய்யப்பட்டது என்று விசாரித்தறியப் புகுந்தால் அப்பொழுது 'அது மரம்' என்கிற உண்மை யொன்றைத்தவிர மற்ற நாமரூப அமைப்புகளெல்லாம் அதில் ஒடுங்கிவிடுகின்றது. இந்த உண்மையைத் தானே "மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை" யென்னும் வாச்சியத்தால் விளக்கியிருக்கிறார். இப்படியாக உலகத்தில் பேதங்களும் அபேதமும் ஏற்படுவது உலகத்தைச் சிந்திப்பவர் சிந்தனாபாவத்தால் ஏற்படுகிறதன்றி மற்றப்படி அவர்களுக்கு அந்நியமாகவுள்ளதொன்றில்லை. இப்படி மனம் ஒன்றைச் சிந்திக்கும்போது தோற்றும் பேத-அபேதங்கள் சிந்தனாமாத்திரத்தினால் தோன்றி மறைவதாயிருப்பதால் இதை மனதின் காரியம் அல்லது மனோபாவம் என்று சொல்வதற்கு பதிலாக ஈசுவராஜ்ஞையை உத்தேசித்து மாயை என்று சொல்கிறது. மனம் என்றாலும் மாயை என்றாலும் ஒன்றே. மனம்வியஷ்டி பாவம். மாயை சமஷ்டி பாவம். மனுஷனுக்கு மனமாயிருப்பது சமஷ்டி கர்த்தாவாகிய ஈசுவரனுக்கு மாயையாக விருந்துதவுகிறது. ஜீவன் மனதினால் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் மூன்றும் செய்கிறான். ஈசுவரன் மாயையினால் அதே முத்தொழிலையுமியற்றுகிறான். ஆனால் பேதமென்ன? மனதின் காரியம் க்ஷணிகமாத்திரமாயுள்ளது. ஈசுவர மாயையின் காரியம் யுகாந்தரமாய் விளங்கும். இப்படி நாம் மனப்பயிர்ச்சியைக்கொண்டே ஈசுவரஞானம் பெறவேண்டியிருப்பதால் அந்த மனப்பயிர்ச்சி எல்லாருக்கும் ஜன்மசாபல்யத்துக்கு இன்றியமையாத சாதனமாகவிருக்கிறது.

அந்த மனப்பயிர்ச்சியும் தேஹமின்றிச் சாத்தியமில்லை. எப்படியெனில் சுவரின்றிச் சித்திரமில்லைபோல். சுவற்றை வைத்துக்கொண்டுதான் சித்திரம் எழுதவேண்டும். அதேபோல தேஹத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் மனப்பயிர்ச்சி செய்யவேண்டும். மனுஷதேஹமோ பால்வேற்றுமையோடு கூடியதாகவிருக்கிறது. அதாவது ஆண், பெண் என்கிற வித்தியாசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முடிவில் இந்த வேற்றுமையும் அற்றுவிடத்தே "விடுபெறல்" சாத்திய மென்று ஏற்பட்டாலும், பிரதமத்தில் இதைக் களைந்துவிடுவது சாத்தியமில்லை. ஆகையால் ஆணும் பெண்ணும் இவ்வுலகில் ஒத்து வாழவேண்டிய தர்மத்தை யனுசரிக்க வேண்டும். இயற்கை தர்மம் மேற்பார்வைக்கு ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகத் தோன்றி

னும், ஊன்றிப் பார்க்கில் உண்மையில் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று இசைவாகவே யேற்பட்டிருப்பது விளங்கும். இப்படி ஆணும் பெண்ணும் ஒத்து வாழ்வதை இல்லறதர்மம் என்று சொல்லிப் பெரியோர் அதையே "நல்லறம்" என்று ஏற்றியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நல்லறமாகிய இல்லறத்தை நடத்த பாலசிக்ஷை முதற்கொண்டே ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமுள்ள உறவு முறையையும் அதை யொட்டியுள்ள தர்மங்களையும் அவர்கள் உணர உணர்த்தல்வேண்டும். இது ஜாதி, மத, குலாசாரங்களை யொட்டி வேற்றுமைப்பட்டிருப்பினும் அவ்வேற்றுமைகளெல்லாம் காரிய மாத்திரத்திலேயன்றி காரணத்தில் இல்லை. தர்மம் என்பது ஒன்று. அதில் புருஷதர்மம், ஸ்திரீ தர்மம் என்று வேற்றுமை காணப்பட்டால் அது புருஷசப்தம், ஸ்திரீ சப்தம் சேருவதனால் தொழில் வேறுபாட்டை யுத்தேசித்து உண்டானதன்றி, மற்றப்படி மூல காரணமாக அதில் வேற்றுமையில்லை. இல்லையாயினும் காரியத்தில் வேற்றுமை யேற்பட்டே விளங்கும். இதையெல்லாம்பற்றி விரித்துரைக்கில் விஷயம் வளர்ந்துவிடும். ஆதலால், புருஷர்கள் தம் கடமையைச் செலுத்துவதற்கான குணங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டியது போல, ஸ்திரீகளும் அவர்கள் கடமையைச் செலுத்துவதற்கானகுணங்களைப்பழக்கவழக்க விசேஷத்தால் பாலசிக்ஷை முதல் பெறற் பெற்றுப் பழகவேண்டும். முன்னது "ஆண்தன்மை" பின்னது "பெண்தன்மை". "பேதைமை யென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்றால் பெண்கள் படியாத மூடர்களாயிருப்பது அவர்களுக்கு பூஷணம் என்று அர்த்தம் செய்துகொண்டு அநர்த்தம் விளைக்கிற இந்தியர்களும் அதிகாரத்தில் இருக்கிற இக்காலத்தில் பெண்களுக்கு இலக்ஷணமாகஏற்பட்டுள்ள நீதிகள் இன்னவென்று விளங்கக்கூறவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகவிருக்கிறது. ஆசார அனுஷ்டான விஷயங்களில் எப்போதும் ஜன சமூகத்தில் சீர்திருத்தங்களுக்கு இடம் இருந்துகொண்டே தானிருக்கும். அதனால் தர்ம விரோதம் ஒன்றும்ஏற்படமாட்டாது. தர்மம் ஈசுவர ஆஞ்ஞையை யொட்டிப் பிரவர்த்திப்பது. ஆசார அனுஷ்டானங்கள் சிஷ்டாதர்மத்தை யொட்டி சிஷ்டானுசாரமாக ஏற்படுவது. இவ்விரண்டுக்குமுள்ள பேதத்தை மறந்துவிடக் கூடாது.

"மனைமாட்சி யில்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை, எனைமாட்சித் தாயினுமில்"— என்று திருவள்ளுவநாயனார் ஓதியிருப்பதால், அப்படிப்பட்ட மனைமாட்சி, இல்லாள்கண் அமைந்திருக்கவேண்டில் அதற்கு எவ்வித பாலசிக்ஷை வேண்டுமென்பதை யுணர்ந்து கொள்ள எல்லாரும் ஆவலாயிருப்பார்கள் அவர்கள் "பெண்கள் நீதிவிளக்கம்" *என்கிற வினாவிடை ரூபமா யெழுதப்பட்ட சிறு புஸ்தகத்தை வாங்கி வாசித்தால் அவர்களுக்கு "மனைமாட்சி" லக்ஷணம் இன்னது இனியது என்று நன்றாக விளங்கும். "பெண் என்றால் யார்?" என்கிற வினாவுக்கு அவர் விடை பகர்ந்திருப்பதிலிருந்து அப்புஸ்தகத்தின் அருமை தெரியவரும். இப்பெரிய பிரமாதமான கேள்விக்கு மேற்றிசையார் பற்பல விதமாக விடையளித்தும் உண்மை விளங்கப் பெறாது உழல்கிறார்கள். இச்சிறு புஸ்தகத்தை யெழுதினவர் தன் தலைப்பாரமாக ஒன்றையும் எடுத்துப்போட்டுக் கொள்ளாமல் நீதி வெண்பாவிலிருந்து ஒரு பாட்டை யெடுத்துச் சொல்லி அதன் அர்த்தம் எல்லாருக்கும் விளங்கும்படி வியாக்கியானம் மட்டும் செய்திருக்கிறார்.

"அன்னை தயையும் அடியாள் பணியும்மலர்ப்
பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறையும்—வன்னகலை
வேசி துயிலும் விறன்மந் திரிமதியும்
பேசில் இவைபுடையாள்பெண்."

ஔவையார் ஒரு இல்லான் வீட்டிற்கு அதிதியாகச்செல்ல, அவன் குணமிலாளாகிய தன்

* To be had of the Compiler, மயிலாப்பூர் குப்புசாமி நாயகர், நெ. 5, பிச்சுபிள்ளை தெரு, மயிலாப்பூர். விலை அணு 4.

பெண்டாட்டிக்கு பயந்து அவளுக்கு மனங் குளிர வேண்டிய உபசாரங்களெல்லாம் செய்து "ஒரு பழுத்தகிழவி கொஞ்சம் கூழுக்கு வந் திருக்கிறாள்" என்று அவளுக்குத் தெரிவித் தான். அதைக்கேட்ட அவள் உடனே தீயில் விழுந்த பாம்புபோல் சீறி அவனுக்குச்செய்த உபசாரங்களை ஔவையார் தானே அவள் திரு வாக்கால்பாடி இருக்கிறாள். அதையும் அந்தச் சண்டாளியைப் பெண்டு கொண்டவனுக்கு அவள்கூறியுள்ள புத்திமதியையும் கீழே யெ டுத்துப் பிரசுரிக்கிறோம். அதில் முன்னது இது:—

"இருந்து முகந்திருத்தி யீரோடு பேன்வாங்கி
விருந்து வந்ததென்று விளம்ப—வருந்திமிக
வாடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழமுறத்தாற்
சாடினா ளோடோடத் தான்"

பின்னதுபின்வருமாறு:—

"சண்டாளி சூர்ப்பனகை தாடகையைப் போல்வடிவு
கொண்டாளைப் பெண்டென்று கொண்டாயே—
தொண்டா
செருப்படிதான் செல்லாவுன்செல்வமென்னசெல்வம
நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுதல் நேர்."

அன்பில்லாவொருத்திஔவையாருக்கு அன்ன மிட்டபோது அவர் அந்த அமுதையுண்டு பட்ட பாட்டை உலகறியக்கூறியுள்ள இப்பாட்டை யும் அச்சிறு புத்தகத்திலே காணலாம்.

"காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி யெரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லாள் இட்ட அமுது."

இப்படியே உலகத்தில் அன்பிலாது பண் பிலாது உண்பதும், உடுப்பதும், உறங்குவது மே தொழிலாய் மிருகப்பிராயமாய் வளர்ந்து வரும் மனிதர்கள் ஆண், பெண் இருபாலாரி லும் எத்தனையோ பேர்கள் காசும் பணமும் அல்லது அந்தஸ்தும் அதிகாரமும் பெற்று வன விலங்குகள்போல் ஏழைகளை வருத்தியுண்டு கொழுத்துத் திரியக் காணலாம். இவர்களை யெல்லாம் அடக்க ஔவையைப் போன்ற அருள்வாக்குடையோர் பிக்ஷாடனமூர்த்தியா கத்திரிந்து இவர்கள் வேஷத்தைக்கலைத்துப் புவுஷைக்குலைத்து 'விதைத்தான் வினையறுப் பான்'என்றபடி இவர்கள் வினைப்பயனை யாவரு மறிய.வெடுத்துக்கூறிப் புத்திபுகட்டல் வேண் டும். இதுவே அடியார்தம் பெருங்கடமையாம்.

அப்படிப்பட்ட அடியார்கள்தானே 'மெய்யடி யார்' எனப்படுவர். அவர்களுக் கர்ப்பணமாக கமலாம்பாள் சரித்திரம் நான்காவது பதிப்பைச் சமர்ப்பித் திருக்கிறது. இச்சிறு புத்தகத் துடன் அந்த அருமையான கிரந்தத்தையும் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் பாடமாக வைத் துப் போதிக்கவேண்டியது அவசியமென்று பாலசிக்ஷை செய்வார் பலர் நமக்கெழுதி யிருக் கிறார்கள். கமலாம்பாள் சரித்திரம் ஏற்கனவே 'ப்ரைமெரிடீச்சர்ஸ் ஸெர்டிபிகேட்' பெறுவதற் கான பரீக்ஷைக்குப் பாடமாகவைக்கப்பட்டிரு க்கிறது. பாலசிக்ஷை செய்வார் ஒவ்வொரு வரும் "பெண்என்றால் யார்?" என்னும் கேள் விக்குப் "பிரசன்னோத்தர பூஷணமாக" விளங்கும் அப்புஸ்தகத்தை வாங்கிப் படிக்கவேண்டும். "பெண்கள் நீதி" யெல்லாம் திரண்டுருண்டு உருவெடுத்தது போல் விளங்கும் அக்கதாநாய கியின் ஏகபுத்திரி லேட்சுமியின் உதாரணத்தை மனதிற் பதியவைத்து அவள் கணவன் ஸ்ரீனி வாசனைப்போல் வித்தியா சம்பத்துப் பெற்று விளங்கல் வேண்டுமென்பதே நமது ஹிருதய பூர்வமான பிரார்த்தனை. 'கமலாம்பாள் கரு வுதித்தான்" ஆகிய "நடராஜா" தானே தில்லை வனத்திலும் திருவாலவாயிலும் "காலூன்றிக் கால் தூக்கிப்பாடி"உலகுய்ய உண்மையுணர்த்தி யாவருக்கும் பரமாசாரியனாக விளங்குகிறான். அவனுடைய நிருத்த தரிசனம் கண்டமெய்யடி யார் பாததூளியைச் சிரவில் தரிப்பதே நமக் குக் குஞ்சிதசரண தீக்ஷையாகும். ஆதலால் கமலாம்பாள் சரித்திரத்தோடு அதன் சாராம் ஸத்தையே விளக்கிவரும் விவேகசிந்தாமணி யாம் இவ்வருமணியையும் அவர்களுக்கே அர் ப்பணமாகச் சமர்ப்பித்து அவர்களுடைய பாத தூளி மஹிமை விசேஷத்தால் பாலர்க்குழைக் கும் பாக்கியம் பெற்றோமாக அத்திருவம் பலவாணனைத் துதிக்கிறோம்.

"பாலர்க்குழைக்கவென்று பரிந்துமிகவழைத்துச்
சாலவுநானித்துறையிலுனக்குதவி செய்வேனென்
றாலயத்திலறுபத்து மூவர்திருவிழா நடக்கச்
சீலமுடனுடல்பொருளாவியுமொன்றாக்கைக்கொண்டு
பாலசிக்ஷைசெய்வார்தம் உளம்புகுந்தான்
பாலனாய் வந்தவதரித்தான் கமலாம்பாள்கருவுதித்தான்
ஆலமுண்டான் தில்லைவாழந்தணர்தமடியார்க்கு மடிய
[னென்றான்
முயலகன்மேற்காலூன்றிக்கால்தூக்கியாடினான்
கயல்விழியாள்காண அவன்திருக்கூத்துத்தரிசனங்கண்
டயலொன்றறியா' மெய்யடியார்க் கர்ப்பணமாமீதென்
[றறி."

THE INDIA OFFICE-1.
இந்தியா ஆபீஸ்-1.

லண்டனிலுள்ள "இந்திய ஆபீஸ்" என்னும் கட்டிடம் மாக்ஷிமை பொருந்திய ஜார்ஜ் அரசரின் மந்திரிகள் வாசஞ்செய்து ராஜாங்க காரியங்களை நடத்துவதற்காகப் பார்லிமெந்து சபைக் கட்டடத்துக்குச் சமீபத்தில் நூதனமாகக் கட்டியுள்ள பெரிய கட்டடவரிசைகளில் ஒரு கோணத்திலிருக்கிறது. முதல் மந்திரியின் அரண்மனையும் அவருடைய ஆபீஸ் கட்டடமும் 'டௌனிங்தெரு'ப் பக்கத்திலிருக்கிறது. அத்தெருவிலுள்ள வாசல் வழியாக உள்ளே நுழைந்தால் ஒரு பக்கத்தில் உள் நாட்டு மந்திரி, குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி யிவர்களுடைய ஆபீஸ் கட்டடங்களிருக்கின்றன. மற்றொரு பக்கத்தில் பிறதேச விஷயங்களை மேன்பார்வை செய்யும் மந்திரியின் ஆபீஸ் இருக்கிறது. உள்ளே காணும் சச்சவுக்கமான முற்றத்தின் எதிர்ப்பக்கத்தில் "இந்தியா ஆபீஸ்" கட்டடமிருக்கிறது. 'இந்தியா ஆபீஸ்' கட்டடத்தின் ஒரு பக்கம் 'ஸெண்ட் ஜேம்ஸ் பார்க்' என்னும் சிங்காரத்தோட்டத்தை எதிட்டுப்பார்த்துக்கொண்டு அதன் ஒரு பக்கத்திலிருக்கிறது. இந்தப் பாரிக்கட்டடத்திலிருந்து இந்தியா துரைத்தன விஷயங்களை யெல்லாம் மேன்பார்வை செய்து நடத்திவரும் அதிகாரிக்கு மாக்ஷிமைதங்கிய அரசரின் இந்தியா மந்திரியென்று பேர். அவர் மந்திராலோசனைசபையைச்* சேர்ந்த மந்திரிகளில் ஒருவர். அவருக்கு இங்கிலீஷில் "Secretary of State for India"—இந்தியாவுக்கான ராஜாங்க காரியதரிசி, அல்லது சுருக்கமாக "இந்தியா செக்ரிடேரி" யென்று பெயர். மிகவும் முக்கியமான விஷயங்களில் மந்திராலோசனை சபையார் தீர்மானத்துக்குள்பட்டு இந்தியா துரைத்தன விஷயங்களை நடத்திவரும் முக்கிய அதிகாரியிவரே. இவருக்கு ஆலோசனை சொல்ல "இந்தியா கௌன்ஸில்" என்று இந்தியாவில் உத்தியோகம் செய்து அநுபவம் பெற்ற பழைய உத்தியோகஸ்தர்கள்சபை யொன்று இருக்கிறது. அச்சபைக்கு 15-மெம்பர்களிருக்க வேண்டுமென்றிருந்து சில வருஷங்களுக்கு முன் அத்தொகையை சமயம்நேர்ந்தபொழுது 10-வரையில் குறைத்துப் போடலாமென்று செய்த சட்டத்தினால், அத்தொகை குறைந்துவிட்டது. பிறகு செய்த ஒரு சட்டத்தினால் அச்சபையில் இருவர் இந்தியர்களாகவிருக்க ஏற்பாடுசெய்து அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. இந்தியா மந்திரிக்கு வருஷம் 5,000 பவுன் சம்பளம். அவருடைய கௌன்ஸில் மெம்பர்களுக்கு வருஷம் 1,200 பவுன் சம்பளம். இவர்களையன்றி உதவிசெக்ரிடெரிகளிருவரும் டிபார்ட்மெண்டு செக்ரிடெரிகள் பலரும், ஏராளமான ஆபீஸ் சிப்பந்திகளுமிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய சம்பளங்கள் மற்றச் செலவுகள் எல்லாம் இந்தியா அரசிறை வருமானத்திலிருந்தே கொடுக்கப் பட்டுவருகிறது. இந்த இந்தியா ஆபீஸ் கட்டடத்துக்குப் பிடித்த செலவுகூட இந்தியா அரசிறை வருமானத்திலிருந்தே கொடுக்கப்பட்டது.

இந்தியா 1858-ம் வருஷம் மஹாராணியாரின் நேராளுகைக்குள் வந்தபிறகுதான் இந்த ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்யப்பட்டன. அதற்கு முன் இந்தியா கும்பினி இராஜ்ஜியமாயிருந்த பொழுது ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியாரின் விசாரணை-கர்த்தர்களே முதலில் யாதொரு தங்கு தடையின்றியும், பிறகு கவர்ன்மெண்டார் ஏற்படுத்திய மேன்பார்வைக்குட்பட்டும் இந்தியா துரைத்தன விஷயங்களை லண்டனிலிருந்து மேல்விசாரணை செய்து வந்தார்கள். முதலில் அவர்கள் வியாபார விஷயங்கள் மட்டும் மேன்பார்வைசெய்து வந்தபொழுது லண்டனிலுள்ள அவர்களுடைய தலைமை ஸ்தானத்துக்கு "ஈஸ்திந்தியா அவுசு" என்று பேராயிருந்தது. பிறகு இந்தியாவில் நாடு நகரங்கள் கிடைத்து துரைத்தன அதிகாரமும் பெற்றபின் லண்டனிலிருந்து

அவர்கள் மேன்பார்வை செய்து வந்த தலைமை ஸ்தானத்துக்கு "இந்தியா ஆபீஸ்" என்னும் பேர் வந்தது. அந்தப் பெயரே நாளது வரையில் தரித்து நிற்கிறது. "இந்தியா ஆபீஸ்" என்ற பேர் முதலில் இடத்தைக் குறிப்பதாயிருந்து பிறகு அங்கிருந்து மேல்விசாரணை செய்து அதிகாரம் செலுத்தும். அதிகாரிகளைக் குறிப்பதாகி இப்பொழுது அது பின் சொன்ன அர்த்தத்திலே சாதாரணமாக வழங்கி வருகிறது. ஆகையால் இங்கு "இந்தியா ஆபீஸ்" என்றால் இந்தியா துரைத்தன விஷயங்களை லண்டனிலிருந்து மேல் விசாரணை செய்துவரும் அதிகாரம் செலுத்துவோர் என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டியது. இந்தியாவை சீமையிலிருந்து ஆளும் அதிகாரிகள் இந்த "இந்தியா ஆபீஸ்" காரர்களே. இந்த அதிகாரம் ஆதியில் கம்பெனியாரின் விசாரணை கர்த்தர்களால் செலுத்தப்பட்டு பிறகு பல மாறுபாடுகளுக்குள்பட்டுக் கடைசியில் இப்பொழுதிருக்கும் ஸ்திதிக்கு வந்த விவரம், இந்தியா என்னமாக ஆளப்படுகிறது என்று அறிய விரும்புவோர் அவசியம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதாயிருப்பதால் அதன் வரலாற்றைச் சுருக்கமாய் எடுத்துச்சொல்லி விளங்கவைப்போம்.

ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியார் 1601-ம் வருஷத்தில் எலிஜபெத் அரசியிடம் முதல் முதல் அதிகாரப்பத்திரம் பெற்று வர்த்தகம் செய்ய ஏற்பட்டார்கள். இவர்கள் வரவர வியாபாரத்தில் விர்த்தியடைந்து வந்ததன்றி இந்தியாவில் எங்கும் உள்நாட்டு மன்னர்கள் சண்டை சச்சரவுப்பட்டுக்கொண்டு துர்ப்பலப்பட்டிருந்ததால் நாட்டில் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் பெற்று பலத்தகையானார்கள். இவர்கள் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் விர்த்தியாக ஆக சுதந்தரமும் அதிகமாகப் பெற்றுக் கடைசியில் நாடு நகரங்களைக் கட்டியாளவும் சைனியங்கள் சேர்த்துப் போர் முதலானது நடத்தவும் அதிகாரம் பெற்றார்கள். இப்படி வரவர மிகுந்த அதிகாரம் பெற்று வியாபாரம் செய்யும் வர்த்தகர்களாகமட்டுமன்றி நாடுகளையாளும் அதிகாரிகளாகவும் வந்தபின் கம்பெனியாருத்தியோகஸ்தர்கள் இந்தியாவில் செய்த அக்கிரமங்கள் பார்லிமெண்டு சபைக்கு எட்ட, அவர்கள் கம்பெனியார் விஷயங்களில் பிரவேசித்து உண்மையை விசாரித்துக் கடைசியில் இந்தியாவிலுள்ள கம்பெனியாருக்காதீனமான நாடுகளின் துரைத்தன காரியங்கள் சீராய் நடத்திவரப்படுவதற்காக கவர்னர்-ஜெனரல் என்று ஒருவரை நியமித்து இந்தியாவில் கம்பெனியாரின் துரைத்தன விஷயங்களெல்லாம் அவரும் 'சுப்ரீம் கௌன்ஸில்' மெம்பர்களுமாகச் சேர்ந்து நடத்தி வரவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்து 1773-ம் வருஷத்தில் ஒரு சட்டம் செய்தார்கள். இந்தச் சட்டத்தினால் இந்தியாவில் துரைத்தன காரியங்களை நடத்த விசேஷ ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபோதிலும் கம்பெனியார் லண்டனிலிருந்து மேல்விசாரணை செய்துவந்த அதிகாரம் இதனால் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படவில்லை. அந்த அதிகாரம் எப்போதும்போல கம்பெனியாரின் விசாரணை கர்த்தர்களாகிய "கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்" என்னும் சங்கத்தாரால் எவ்வித இடையூறுக்கு மிடமின்றிச் செலுத்தப்பட்டு வந்தது. இவர்கள் இப்படி தங்குதடையின்றி அதிகாரம் செலுத்திவந்தது 1784-ம் வருஷம்வரையில் நடந்தது. அப்பொழுது பார்லிமெண்டார் இவர்கள் விஷயத்தில் பிரவேசித்து "கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்" செய்வந்த மேன்பார்வைசெய்து அவர்களை ஒருவிதக் கட்டுக்குள்படுத்தவேண்டுமென்று தீர்மானித்து அவர்களுக்குமேல் "போர்ட் ஆவ் கண்ட்ரோல்" என்று ஒரு மேன்பார்வைச் சங்கமேற்படுத்த விரும்பி அந்தப்படி பார்லிமெண்டு சட்டமொன்று செய்தார்கள். இந்த மேன்பார்வைச் சங்கத்துக்கு 6-மெம்பர்களிருக்கவேண்டு மென்றும் அந்த 6-மெம்பர்களில் மூன்று மெம்பர்கள் அப்பொழுதிருந்த இரண்டு 'ஸ்டேட் செக்ரிடெரிகள்' அல்லது ராஜாங்க மந்திரிகளும் லார்ட் சான்

ஸெலருமாகவிருக்கவேண்டுமென்றும், மற்ற மூன்றுபேர்கள் 'ப்ரிவிகௌன்ஸில்மெம்பர்க' ளிலிருந்து அதற்காகப் பிரத்தியேகமாக நியமிக்கப்பட்டவர்களா யிருக்கவேண்டுமென்றும், மேன்பார்வைச் சங்கத்தின் அதிகாரத்தைச் செலுத்த இந்த 6-பேர்களில் மூன்றுபேர்கள் சேர்ந்தால் போதுமென்றும், இப்படி மெம்பர்களாக நியமிக்கப்படும் கமிஷனர்களுக்குரிய சம்பளம் இந்தியா வருமானத்திலிருந்து கொடுக்கப்படவேண்டுமென்றும், லார்ட் சான்ஸெலரும் இரண்டு இராஜாங்க மந்திரிகளும் இல்லாதபோது மற்ற கமிஷனர்களில் பிரதம ஸ்தானத்திலுள்ள கமிஷனர் ப்ரஸிடெண்டு ஸ்தானத்தை வகிக்கத் தக்கவரென்றும், இந்தச் சங்கத்துக் கமிஷனர்களெல்லாம் பார்லிமெந்து சபையில் மெம்பர்ளாக வுட்காரலாமென்றும் ஏற்பாடு செய்தார்கள் இந்த மேன்பார்வைச் சங்கத்து நடவடிக்கைகளெல்லாம் வாஸ்தவத்தில் உத்தியோகஸ்தால்லாத மற்ற மூன்று கமிஷனர்களாலேயே முற்றும் பார்க்கப்பட்டுவந்தது. இவர்களுடைய நடவடிக்கைகளை மந்திராலோசனை சபையாருடைய அதிகாரத்துக்குள்பட்டதாகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று லார்ட் சான்ஸெலரையும், அப்பொழுதிருந்த இரண்டு இராஜாங்கமந்திரிகளையும் அந்த மேன்பார்வைச்சங்கத்து மெம்பர்களாகப் போட்டார்கள். இந்த ஏற்பாடு சில மாறுபாடுகளுடன் 1858-ம் வருஷம் வரையில் நடந்துவந்தது. அப்பொழுது 1857-ம் வருஷத்தில் நடந்த பெரியகலகத்தின் பயனாக ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியே ஒழிந்துபோய் இந்தியா துரைத்தனம் மாக்ஷிமைதங்கிய மஹாராணியார் அவர்களுடைய நேராளுகைக்குள்ளாக வந்தது. அந்த வருஷத்தில் இதற்காகச் செய்யப்பட்ட சட்டம் பார்லிமெந்து சபையில் பாஸாகி 1858-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமீ 2உ மஹாராணியார் அவர்களுடைய அங்கீகாரம் பெற்றது. 1858-ம் வருஷம் ஸெப்டம்பர்மீ 1உ மாக்ஷிமை தங்கிய விக்டோரியா மஹாராணியவர்கள் இந்தியாவுக்கரசியாகவந்தனர். அன்றைக்கே ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியென்கிற பேரும் மறைந்து மண்ணிற்கிரையாகப் போயிற்று. இந்த 1858-ம் வருஷத்துச் சட்டத்தினால் தான் 'இந்தியா செக்ரிடெரி' யென்கிற உத்யோகமும் 'இந்தியா கௌன்ஸில்' என்கிற சபையும் முதல் முதல் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இந்த நூதன ஏற்பாட்டைப்பற்றிச் சொல்லுமுன் "போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்" என்னும் மேன்பார்வைச் சங்கமிருந்த காலத்தில் இந்தியா துரைத்தன விஷயங்கள் லண்டனில் மேன்பார்வைசெய்து நடத்தப்பட்டு வந்த வைபவத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்வது உசிதமாயிருக்கும்.

'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' என்னும் மேன்பார்வைச் சங்கம் 1784-ம் வருஷத்தில் செய்யப்பட்ட பார்லிமெந்து சட்டத்தினாலுண்டுபண்ணப்பட்டதென்று சொன்னோம். அந்தச் சட்டத்தில் கண்ட நிபந்தனைகள் 1793-ம் வருஷத்தில் செய்யப்பட்ட ஒரு பார்லிமெந்து சட்டத்தினால் ஒருவாறு மாற்றப்பட்டன. 1793-ம் வருஷத்துச் சட்டப்படி 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' ஏற்படுத்துவதற்கான அதிகாரப்பத்திரத்தில் குறிக்கப்பட்ட முதல் கமிஷனரே போர்டு ப்ரஸிடெண்டாவாரென்றும், ப்ரிவிகௌன்ஸில் மெம்பர்கள் அல்லாதவர்களிலிருந்து இரண்டு கமிஷனர்கள் தெரிந்தெடுத்து நியமிக்கப்படலாமென்றும், போர்டு செக்ரிடெரி பார்லிமெந்து சபைமெம்பராகவிருக்கலாமென்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த மாறுபாடு செய்யப்பட்டபின் போர்டு மெம்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்து நடவடிக்கை நடத்துவது பேருக்குமட்டுமிருந்ததேயன்றி காரியத்தில் அப்படி யொன்றுமில்லை. போர்டு ப்ரெஸிடெண்டும் அவருடையசெக்ரிடெரியுமே எல்லாக்காரியங்களையும் வாஸ்தவத்தில் நடத்திவந்தார்கள். 1833-ம் வருஷத்தில் செய்த இந்தியாவைக்குறித்த பார்லிமெந்து சட்டத்தில் இந்த போர்டுக்கு நியமிக்கப்படுகிறவர்கள் ப்ரிவிகௌன்ஸில் மெம்பர்களாக விருக்கவேண்டு

மென்கிற நிபந்தனையையே முற்றும் ஒழித்து விட்டு, கமிஷனர்கள் இத்தனைபேர்களிருக்க வேண்டுமென்கிற வரையறையும் நீக்கிவிடப் பட்டது. மாக்ஷிமைதங்கிய அரசர் தகுதி யானவரென்று கருதி நியமிக்கிறவர்கள் இந்தியா விஷயங்களை மேன்பார்வைசெய்து வருவதற்கான கமிஷனர்களாவார்களென்று மட்டும் அந்தச்சட்டத்தில் காணப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆக்ட் பாஸானபிறகு கமிஷனர்கள் தொகை ஆறாகவிருந்தது நாலாகவும், நாலாகவிருந்தது பிறகு இரண்டாகவும் குறைக்கப்பட்டது. 1841-ம் வருஷத்தில், இருவர் நியமிக்கப்பட்டு வந்ததும்போய், போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோலின் ப்ரெஸிடெண்ட் ஒருவர்மட்டுமே நியமிக்கப்பட்டார். அந்த வருஷத்துக்குப்பின் போர்ட்மெம்பர், ப்ரெஸிடெண்ட் எல்லாம் ஒருவரே. பேர்மட்டும் பலர் கூடினசங்கம் என்னும் பொருள்பட 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' என்றும், அதற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஒரேகமிஷனருக்கு 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோலின் ப்ரெஸிடெண்டு' என்றும் வழங்கிவந்தது. வாஸ்தவத்தில் அந்த போர்டாருடைய அதிகாரங்களைச் செலுத்த நியமிக்கப்பட்டு அவ்வதிகாரங்களைச் செலுத்திவந்தவர் ஒருவரே. இப்படி வாஸ்தவத்தில் ஒரே உத்தியோகஸ்தர் இருந்துவந்தாலும் கடைசிவரையில் பேர்மட்டும் 'போர்ட்' என்கிற கூட்டப்பெயரே வழங்கிவந்தது.

இதுவரையில் 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' ஏற்பட்டது முதல் அது 1858-ம் வருஷத்தில் நிவர்த்திக்கப்பட்டது வரையில் அதன் அமைப்பில் உண்டான மாறுபாடுகளை யெடுத்துச்சொன்னோம். இனி அவர்கள் அமுல் செலுத்திவந்த விதத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விவரமாய் எழுதுவோம். 1784-ம் வருஷத்தில் 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' ஏற்பட்டபோது அதே சட்டத்தில் அவர் கம்பெனியார் அதிகாரஞ் செலுத்துவதைச் சரியாக மேன்பார்வைசெய்து வருவது சாத்தியமாகும்படி, ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியாரின் தஸ்தாவேஜுகள் கடிதப்போக்குவரத்துகள் இவைகளெல்லாம் அவர்களுக்கு முற்றும் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்' இந்தியாவுக்கனுப்பும் உத்தரவுகள் கடிதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அவை அனுப்பிய 8 தினங்களுக்குள் 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோலுக்கு' அவற்றின் நகல்களை அனுப்பிவைக்க வேண்டுமென்றும் அப்படியே இந்தியாவிலிருந்துவரும் கடிதங்களுக்கும் அவை வந்தவுடன் நகல்கள் எடுத்து அனுப்பவேண்டுமென்றும் திட்டம் செய்யப்பட்டிருந்தது. 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்' இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் எந்த உத்தரவையும் முன்னடி 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோலுக்கு' அனுப்பி அவர்களுடைய அங்கீகாரம் கிடைத்த பின்னே அந்த உத்தரவை இந்தியாவுக்கு அனுப்பவேண்டும். 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' சங்கத்தார் தங்களுடைய அங்கீகாரத்துக்கு அனுப்பப்படும் கடிதங்கள் உத்தரவுகளை தங்களுக்கு யுக்தமாய்த் தோன்றியபடி திருத்தலாம், மாற்றலாம், அல்லது முழுவதையும் அடித்துவிட்டு முற்றும் நூதனமாக அவ்வுத்தரவை எழுதச்சொல்லலாம். அவர்களால் திருத்தப்பட்ட அல்லது நூதனமாய் எழுதச்சொல்லப்பட்ட உத்தரவை 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்' அந்த போர்டார் அபிப்பிராயப்படி திருத்தி இந்தியாவுக்கு அனுப்பவேண்டியது நிர்ப்பந்தம். அவர்கள் 14-நாள் கெடுவுக்குள் அப்படிச் செய்யத்தவறினால் போர்டார் தாங்களே தங்களபிப்பிராயப்படி நூதனமான உத்தரவு அல்லது கடிதமெழுதி 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களுக்கு' அனுப்பலாம். அந்த உத்திரவு அல்லது கடிதத்தைக் 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்' தாங்கள் சொந்தத்தில் தயார் செய்ததுபோலவே மதித்து தங்களிடமிருந்து வருவதாக அனுப்பவேண்டியது நிர்ப்பந்தம். போர்டாருக்கு இரகசியமான விஷயங்களை நடத்த 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களில்' இரண்டு மூன்று பேர்கள் சேர்ந்த 'இரகசிய கமிட்டி' ஒன்று

ஏற்பட்டிருந்தது. இவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வரும் 'இரகசிய' விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் உடைத்து தாக்கல் செய்துக்கொண்டு மற்ற டைரெக்டர்களுக்குத் தெரிவிக்காமல் அவைகளை 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோலுக்கு' அனுப்பிவைத்து வந்தார்கள். போர்டார் இந்தியாவுக்கு இரகசியமான உத்தரவுகள் ஏதாவது அனுப்பவேண்டியிருந்தால் அவற்றை இந்த இரகசிய கமிட்டியார் மூலமாக அனுப்பிவைப்பார்கள். இப்படி அனுப்பப்பட்ட விஷயங்கள் இந்த இரகசிய கமிட்டி மெம்பர்களாகிய அக்கிராசனாதிபதி, உதவி அக்கிராசனாதிபதியிவர்களைத் தவிர மற்ற டைரெக்டர்கள் யாருக்கும் தெரியவழியில்லை. இப்படி இந்தியா விஷயங்களை மேன்பார்வை செய்துவர 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' என்னும் சங்கத்துக்குப் பூரண அதிகாரமிருந்தும் கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள் மூலமாயன்றி அவர்கள் நேரில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டோடு கடிதப்போக்கு வரத்து வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்கிற ஏற்பாட்டால், ஜனங்களுக்கு இவர்கள் உள்ளிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்துவது தெரியாமல், எல்லா அதிகாரமும் 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களாலே' செலுத்தப்பட்டு வருகிறதென்றும், எல்லா உத்திரவுகளுக்கும் அவர்களே காரணஸ்தர்களென்றும் ஒருவித தப்பபிப்பிராயம் எங்கும் சகஜமாய்ப் பரவிவந்தது. சுமார் 75-வருஷகாலத்துக்கு எல்லா மேன்பார்வை அதிகாரமும் விசேஷமாய்போர்டாராலே செலுத்தப்பட்டு வந்தபோதிலும் அவர்கள் பேர் எந்த உத்தரவு அல்லது கடிதத்திலும் காணப்படாமையால் வாஸ்தவத்தில் அவர்கள் செய்த உத்தரவுகளுக்குக்கூட 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களே' காரணஸ்தர்களாக எண்ணி அதனாலுண்டான பழிபாவங்களுக்கும் அவர்களே பாத்திரர்களாகக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இரகசிய கமிட்டி யேற்பாட்டினால் கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள் அறியாமலே அனேக பிரமாதமான விஷயங்கள் நடந்துவந்தன. அவற்றிற்கும் பாபம் அவர்களே உத்தரவாதிகளாகக் கொள்ளப்பட்டார்கள், உண்மையில், நடந்தவிஷயம் மற்ற ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தபோதே அவர்களுக்கும் தெரியவந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக 1838-ம் வருஷம் ஆப்கானிஸ்தான்மீது படையெடுத்துச் சென்றது 'போர்ட் ப்ரெஸிடெண்டு' முறையில் 'ஸர் ஜான் ஹாப்ஹவுஸ்' அவர்கள் செய்த உத்தரவை இரகசிய கமிட்டியார் தங்களதுபோல் இந்தியாவுக் கனுப்பினதன்றி வேறல்ல. இந்த உத்தரவினால் விளைந்த அநர்த்தத்துக்கெல்லாம் கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களே உத்தரவாதிகளாக எண்ணப்பட்டார்கள். கடைசியில் பார்லிமெண்டு சபைக்கமிட்டியார் செய்த விசாரணையில் 'ஸர் ஜான் ஹாப்ஹவுஸ்' அவர்களே சாக்ஷியம் சொன்னபோது, இது தன்னுடைய உத்தரவால் நடந்ததென்று சொன்னார். அவர் சொன்னது அப்பொழுது ஜனங்களுக்குள் அதிக ஆச்சரியத்தை யுண்டுபண்ணிற்று.

போர்டு ப்ரெஸிடெண்டு வேலைக்கு எப்போதும் மந்திராலோசனை சபையைச்சேர்ந்த மந்திரி யொருவரே நியமிக்கப்பட்டு வந்தபடியால் அவர் 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' என்கிற வெளிவேஷப்பேரைக்கொண்டு இந்தியா விஷயங்களை யெல்லாம் நடத்துவதற்கான ஸர்வாதிகாரத்தையும் தாமே செலுத்திவந்தாரென்பது மேலே எடுத்துக்காட்டிய விவரங்களால் தெரியவருமே. அவர் என்னதான் மேலதிகாரமுள்ளவராயிருப்பினும், அவர் தாமாக ஒன்றைச்செய்ய யத்தனிக்கவாவது, இந்தியாவிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம், இனம் அல்லது வெகுமதி கொடுக்கவாவது அவருக்கு அதிகாரமில்லை. எதுவும் 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்' பிரேரபணையின்பேரில் அது விஷயத்தைப் பார்லிமெண்டு சபைக்கு ரிபோர்ட்டுசெய்துவிட்டு அப்புறம்தான் செய்யவேண்டும். ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியார் முதலில் ஈஸ்திந்தியாவிலும் கீழ்த்திசையிலும் வியாபாரம் செய்யும் பாத்தியதையை ஏகபோகமாக அனுபவித்துவந்தார்

கள். 1813-ம் வருஷத்தில் சீனா முதலிய கீழ்த்தேசங்களில் வியாபாரம் செய்வதற்கிருந்த சுதந்தரம் தவிர, மற்றப்படி இந்தியாவில் வியாபாரம் செய்வதற்கிருந்த சுதந்தரமெல்லாம் போய்விட்டது. 1833-ம் வருஷத்தில் வியாபாரம் செய்வதே கூடாதென்று தடுத்துவிடப்பட்டார்கள். வியாபாரமெல்லாம் போனபிறகு இந்தியாவிலுள்ள எல்லா உத்தியோகங்களுக்கும் நியமனம் செய்யும் சுதந்தரம்மட்டும் 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களுக்கு' விடப்பட்டிருந்தது. கவர்னர்-ஜெனரல், கவர்னர் முதல் எல்லா ஸிவில் மிலிடெரி உத்தியோகங்களுக்கும் நியமனம் செய்யும் அதிகாரம் 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' அங்கிகாரத்துக்குமட்டுமுள்பட்டதாய் 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களாலே' செலுத்தப்பட்டுவந்தது. வியாபாரம் செய்து ஏராளமான லாபம் கட்டிவந்தவர்களுக்குக் கடைசியில் இந்த உத்தியோக நியமன அதிகாரத்தைத் தவிர வேறு லாபகரமான வழியில்லாமற் போனதால் இதையே லாபத்துக்கிடாக வெண்ணி, உள்ள நியமனங்களை டைரெக்டர்கள் பங்குபோட்டுப் பிரித்துக்கொண்டு அவரவர்கள் பிள்ளை, மருமகன், மைத்துனன் முதலான உற்றார் சுற்றத்தார்களுக்கு ஜீவன வழியேற்படுத்திக்கொடுப்பதே தொழிலாக விருந்தார்கள். இந்த டைரெக்டர் ஸ்தானத்துக்கு நியமனம் பெறுவது சர்க்காராலன்றி, ஈஸ்திந்தியர் வியாபாரகம்பெனியில் மூலதனம் வைத்த பங்குச் சீட்டு வாங்கினவர்கள் கொடுக்கும் 'வோட்டு'களினால் இந்த டைரெக்டர்ஸ்தானம் கிடைப்பதாக விருந்ததால், அவர்களைப் பதப்படுத்திக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு டைரெக்டராக வருவதற்காக ஒவ்வொருவர் செய்த யத்தனங்களும் விடாமுயற்சிகளும் இவ்வளவவ்வளவல்ல. பலதடவை தோல்வியடைந்தும் சலியாமுயற்சியோடு அந்தஸ்தானம் கிடைக்க யத்தனப்பட்டவர்களுக்குக் கடைசியில் அது கிடைத்துவிட்டால் உடனே இந்தியாவுக்குச் செய்யவேண்டிய நியமனங்களில் அவருக்குள்ள பங்குவீதம் கிடைத்துப்போம். அப்புறம் தங்கள் உற்றார் உறமுறையார், அண்டினோர் அடுத்தார் இவர்களுக்கு உத்தியோகம் தேடிக்கொடுப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வேலையில்லை. மிகவும் நெருங்கிய பந்துவாயிருந்தால் ஸிவில் ஸெர்விஸில் வேலைகொடுத்து இந்தியாவிற்கு ஸிவிலியனுத்தியோகஸ்தர்களைப் பழக்குவதற்காக ஏற்பட்ட ஹெய்லிபரி காலேஜுக்கு அனுப்பிவைப்பதும், தூரத்து பந்துவாயிருந்து அவ்வளவு பாத்தியதை யில்லாதவர்களாயிருந்தால் அவர்களை இராணுவ உத்தியோகத்துக் கனுப்ப உத்தேசித்து அதற்காக அடிஸ்கோம்பிலுள்ள இராணுவப்பயிற்சி பாடசாலைக் கனுப்புவதும் வழக்கமாயிருந்தது. சமீபபந்துவாயிருந்து ஸிவிலியனுத்தியோகத்துக் கனுப்பப்பட்ட வாலிபர் அதற்காகவுள்ள சொற்ப பரீக்ஷையிலும் தேறத்திராணி யற்றவராயிருந்தால் அவர்களுக்குக் குதிரைப் பட்டாளத்தில் தகுந்த வேலைசெய்து கொடுத்துவிடுகிறது வழக்கம். ஸிவில் ஸெர்விஸ் உத்தியோகங்களுக்குப் பின் குதிரைப் பட்டாளத்திலுள்ள உத்தியோகத்துக்கு நல்ல சம்பளம். அதற்கும் அடுத்த படியிலிருப்பது பதாதிப்பட்டாளத்துக்கு நேரில் நியமனம் செய்தனுப்புவது. மிக வேண்டியவர்களாகவின்றி அண்டினோர் அடுத்தார் இவர்களைப் போன்றவர்களை அடிஸ்கோம்ப் இராணுவப் பயிற்சிசாலைக்கு அனுப்புவது வழக்கம். அதில் தேறினவர்கள் தான் பீரங்கிப்பட்டாளத்துக்கும், இராணுவ இஞ்சினீர் வேலைக்கும் நியமிக்கப்படுவது. இந்த உத்தியோகங்களுக்குச் சம்பளம் மட்டாகவிருப்பதன்றி இவற்றில் 'ப்ரொமோஷன்' கிடைப்பதும் வெகு தாமதமாகக் கிடைக்கும். ஸிவில் மிலிடெரி உத்தியோகங்களுக்கு நியமனம் செய்வதற்கு யோக்யதா யோக்யதை யொன்றுமில்லை. டைரெக்டருக்கு வேண்டியவர்களாயிருந்து அவர்களால் பலமாகச் சிபார்சு செய்யப்பட்டால் அதுதான் எல்லா யோக்கியதையும் பொருந்தி

னாற்போலாம். இராணுவத்துக்கு நியமிக்கப்படுகிறவர் வைத்தியர்களால் திடகாத்திர முடையவர்களாவென்று கூடப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கப்படுவதில்லையாம். 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்கள்' உத்தியோக நியமனம் செய்து வந்த வைபவத்தில் அவர்களுக்குள் இராணுவ காரியதரிசியாயிருந்தவர் லண்டனை விட்டு வெளியேறாதவரும் சண்டை முகத்தைக் கண்ணால் கண்டறியாதவருமான ஒரு பிரதம குமஸ்தாவாம். இப்படியே மற்றவைகளுமிருக்கும். வீணாய்ச் சொல்லி வளர்த்துவானேன். இந்த 'கோர்ட் ஆவ் டைரெக்டர்களுக்கு' இந்தியா துரைத்தனத்தை மேன்பார்வை செய்துவர எவ்விதலாயக்குமில்லை. அவர்கள் வியாபாரம் போனதோடு அவர்களையும் வீட்டுக்கனுப்பியிருப்பதே சரியாயிருக்கும். ஆனால் அவர்கள் வியாபாரத் துறையில் துணிந்து செய்த பெருமுயற்சிகளாலே ஆங்கிலேயருக்கு இந்தியாவில் நாடுநகரங்களும் இராஜ்ஜியங்களும் கிடைத்தபடியால், அதன்பலனை அவர்களனுபவிக்கட்டுமென்று மேலதிகாரஞ் செய்வதை மேலுக்குமட்டும் அவர்களதாகச்செய்து உண்மையில் எல்லாவற்றையும் 'போர்ட் ஆவ் கன்ட்ரோல்' என்கிற வெளிவேஷப் பேரை வைத்து மந்திராலோசனை சபையைச்சேர்ந்த ஒரு மந்திரிவசமாக ஒப்புவித்துவிட்டு, இந்தியாவிலுள்ள உத்தியோகங்களுக்கு நியமனம் செய்யும் லாபகாமான அதிகாரத்தைமட்டும் அவர்கள் வசம் விட்டுவந்தார்கள். இப்படி சுமார் 75-வருஷம் நடந்துவந்தது. பின்னும் நடந்துவந்திருக்கலாம். 'தன் வினை தன்னைச் சுடும்' என்றபடி அவர்கள் செய்துவந்த அக்கிரமங்கள் அவர்களுக்கே தீங்கு விளைக்க 1857-ம் வருஷத்தில் பெருங் கலகமுண்டாகி அவர்களடியோடு அழிந்து போகும்படிச் செய்துவிட்டது. 1858-ம் வருஷத்தில் இவர்களை யொழித்துவிட்டுச் செய்த ஏற்பாடுதான் அதிசொற்பமாறுபாட்டோடு இன்றுவரையில் நடந்துவருகிறது. இப்பொழுது சீமையிலிருந்து இந்தியாவை யாண்டுவருவதற்காகவுள்ள ஏற்பாட்டை இதன் முதலில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னோம். இந்த ஏற்பாடு 1858-ம் வருஷத்தில் அமுலுக்கு வந்தது முதல் இதுவரையிலுள்ள அதன் வாலாற்றைப் பின்னொரு சமயம் சஞ்சிகையில் எடுத்துரைப்போம்.

THE NAIGARA FALLS.

நயகரா நதியின் நீர்வீழ்ச்சி.

சென்ற ஆகஸ்டு மாதச் சஞ்சிகையில் கடவுளின் சிருஷ்டியில் அமைந்திருக்கும் வஸ்துக்களின் பெருமையை ஒருவாறு குறிப்பிட்டு எழுதினோம். இம்முறை அச்சிருஷ்டியில் இப்பூமண்டலத்தில் உள்ள அற்புதக் காட்சிகளில் ஒன்றாயதும் பல பிரதேசங்களிலும் உள்ள நீர்வீழ்ச்சிகளிலும் அதிக பெரியதும், வியக்கத்தக்கதுமான 'நயகரா நதியின் நீர்வீழ்ச்சி' (The Falls of Naigara) யைக் குறித்து எழுதுவோம். (ஒரு நதியின் நீர்வீழ்ச்சியென்பது, அந்நதி உன்னதமான மலை, குன்றுகளிலிருந்தாவது அல்லது உயரமான மேட்டு நிலங்களிலிருந்தாவது பள்ளத்தாக்குகளில் செங்குத்தாய் இழிவதாம்.)

உருண்டைவடிவமுள்ள இந்தப் பூமண்டலத்தின் ஒரு பாதியில் நமது இந்தியா தேசமிருக்கும் ஆசியா கண்டமும், ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா கண்டங்களும், மற்றோர் பாதியில் அமெரிக்கா கண்டமும் இருப்பது அனேகருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். நமது கால்களுக்கு

The Niagara Falls.] [நயகர்ரா நதியின் நீர்வீழ்ச்சி.

அடியில் பூமியின் கீழ் பாகத்திலிருக்கும் இந்த அமெரிக்காகண்டத்தின் வடபாகமாகிய வட அமெரிக்காவில் 'ஐக்கிய மாகாணங்கள்' (The United States) என்று வழங்கிவரும் தேசத்தில் ஏரிகள் அதிகமாயுள்ள பிரதேசத்தில் நயக்ரா நதியானது பாய்கின்றது. இந்நதி சமுத்திரமட்டத்திற்குமேல் 573 அடி உயரமாயுள்ள 'ஏரி' (Lake Erie) என்னும் ஏரியினின்றும் பிரிந்து, 30-மைல்தூரம் ஓடி 'அன்டேரியோ' (Lake Ontario) என்னும் ஏரியில் பாய்கிறது. அது ஏரியினின்றும் பிரவாகிக்க ஆரம்பித்ததும் முக்கால் மைல் விஸ்தீரணமுள்ளதாய் முதல் இரண்டு மூன்றுமைல் வரையில் அதிக வேகமாயோடி, இரண்டு பிரிவுகளாகப்பிரிந்து 'கிராண்ட் தீவு' (Grand Island) என்னும் தீவைச்சுற்றிலும் பாய்ந்து, பின்னும், பிணைந்து, பெரிய தடாகத்தையொத்து அதிக விஸ்தீரணமுள்ளதாய் அதன் நீரோட்டம் பரந்து, திரும்பவும் நீர்வீழ்ச்சி யுண்டாகும் இடத்திற்கு சமீபத்தில் திடீரென நதியானது அதிக குறுகலடைந்து ஒரு மயிலளவில் 52-அடி தணிவாய் வெகு தீவிர கதியுடனும் குழப்பத்துடனும் சென்று, உலகத்தில் இத்தகைய காட்சிக்கு இணையாகச் சொல்லற்பாலது வேறில்லையென்று கூறும் வண்ணமாய் அற்புதக் காட்சியையளித்து, பெரியமேட்டு நிலத்தினின்றும் 150-அடி முதல் 164-அடி ஆழமுள்ள பள்ள நிலத்தில் விழுகின்றது. நீர்வீழ்ச்சியுண்டாகும் இடத்தில் நதியின் அகலம் 4,750-அடி; இதன் மத்தியில் 1,000-அடி அகலமும் தண்ணீர் மட்டத்திற்குமேல் 40-அடி உயரமுமுள்ள 'கோட் தீவு' (Goat Island) என்னும் சிறிய தீவு இருக்கிறது. இந்தத் தீவிற்கு வலதுபுறத்தில் 164-அடி உயரமுள்ள வீழ்ச்சிக்கு 'அமெ

ரிக்கன் வீழ்ச்சி' (American Fall) யென்றும், இடதுபுறத்தில் 150-அடி உயரமுள்ள வீழ்ச்சிக்கு, அது குதிரைலாடத்தையொத்த வளைவாய் வளைந்திருப்பதால், 'குதிரைலாடவீழ்ச்சி' (Horse-shoe Fall) யென்றும் பெயர். நயகரா நதியினின்றும் சற்றேறக்குறைய ஒரு கோடியே எண்பதுலக்ஷம் கன அடி அளவுள்ள தண்ணீர், வீழ்ச்சியின் வழியாய் 1,000-அடி அகலமும் 300-அடி ஆழமுமுள்ள ஆழியையொத்த பாதாளத்தில் வெகு குழப்பத்துடன் நுரைத்துக்கொண்டு விழுந்து, இருபுறமும் 200-அடி முதல் 350-அடி வரையில் உயரமுள்ள செங்குத்தான கரைகளமைந்த பள்ளத்தாக்கில் அதிவேகத்துடன் ஓடுகின்றது. நீர்வீழ்ச்சியுண்டாகும் செங்குத்தான இடத்தின் விளிம்புகள் கடினமான சுண்ணும்புக் கற்படைகளால் அமைந்திருக்கிறது; நுரைத்துக்கொண்டு விழும் ஜலத்தின் வேகத்தின் காரணத்தால், சாமானிய கடினமுள்ள பாறைப்படைகளில் குகைகள்போன்ற குழிகள் உண்டாயிருக்கின்றன.

நயகரா நீர்வீழ்ச்சியால் உண்டாகும் அற்புதக் காட்சிச்சிறப்பு.

நயகரா என்னும் பதத்திற்கு 'தண்ணீரின் இடிமுழக்கம்' என்று அர்த்தம்; இந்தப் பெயர் அமெரிக்கா தேசத்துப் பூர்விகக் குடிகளாகிய 'சிவப்பு இந்தியர்' (Red Indians) களால் இடப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. தங்கள் பிரதேசத்தில் இருக்கும் அதிசயக் காட்சியின் அருமையும் பெருமையும் உணர்ந்தே அவர்கள் அந்நதிக்கு அப்பெயரினையிட்டனர்போலும். அமெரிக்காதேசத்தில் யாத்திரை செய்யும் யாத்திரீகர்கள் இந்நீர்வீழ்ச்சியின் விநோதக்காட்சியைக் கண்டு களிக்காமற்போவதில்லை. நமது சென்னை நகர் வாசியாகிய காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் எஸ். சத்தியநாதன் அமெரிக்காவுக்குப் போயிருந்தபொழுது அவர் நயகரா நீர்வீழ்ச்சியைக் கண்டடைந்த ஆனந்தானுபவத்தையும், அக்காட்சியின் சிறப்பையும் குறித்து விஸ்தாரமாய் வருணித்து எழுதியிருக்கிறார்.

நீர்வீழ்ச்சியின் சுற்றுப்பக்கங்களில் தோன்றும் காட்சி வெகு ரமணீயமாயிருக்கும். ஆங்காங்கே ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் மரங்களும், மேடுபள்ளமுமாயிருக்கிற அவ்விடங்களில் நிழலளிக்கும் செடிகொடிகளடர்ந்திருக்கும் உத்தியானவனங்களும், பாறைகள் நிறைந்த வெளியிடங்களும், இவைகளினடுவே வெகு உக்கிரத்துடனும், வேகத்துடனும் வெள்ளை வெளேலென்று நுரைத்துக்கொண்டு நாற்புறமும் நீர்த்திவலைகள் சிதறி மேகப்படலங்களையொத்து மேலே கிளம்பும்படியாயும், சூரிய வெளிச்சத்தில் பலவித வர்ணங்களுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டும் நயகராநதியின் தண்ணீர் உயரமான பாறைப்படைகளில் விழுந்து மோதி அடித்துப் புறண்டோடுங் கோலமாகிய காட்சியும், அவைகளைக்கண்ணுறும் யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்து களிப்புண்டாக்கும். இவ்வரிய காட்சியைப் பார்க்க வருபவர் யாவரும், நீர்வீழ்ச்சியின் சமீபத்தில் வந்து நின்றவுடன் தங்கள் முன்னர் தோன்றும் தோற்றத்தின் சிறப்பைக்கண்டு, தாங்கள் பார்ப்பது நிஜமான காட்சிதானோ, அல்லது கனவிற்காணும் வெளித்தோற்றந்தானோவென, ஐயமுற்றுத் திகைத்து நின்றவிடத்தைவிட்டு நிலைபெயராமல் ஸ்தம்பிதமாய் மெய்மறந்து நின்றுபோகிறார்கள். நயகரா நதியின் தண்ணீரானது வீழ்ச்சியின் சமீபத்திற்கு வரவர அலைகளாய் மாறி, கட்குடியர்கள் வெறியால் ஒருவரையொருவர் தாக்கி மோதி பேரிரைச்சலிட்டு மண்டைகளுடைபட்டு, காயங்களடைந்து திண்டாடும் காட்சிபோல், ஆங்காங்கே தண்ணீர் மட்டத்தில் கிடக்கும் பாறைகளின் தடையால் தடைப்பட்டு நிலைகுலைந்து வரும்போது, தண்ணீருக்கு மேலாகத் தலை நிமிர்

ந்து நிற்கும் பாறைகளில் மோதி, வெறிகொண்டாற்போலுமாறி, குழப்பங்கொண்டு வீழ்ச்சியின் விளிம்புகளிலுள்ள கரடுமுரடான பாறைகளில் அடிபட்டுச் சிதறுண்டு, பெரும் கடாரத்தில் அதிக சூட்டினால் தளதளவென்று மேலே கிளம்பிக் கொதித்துக்கொண்டிருக்கும் திரவம்போன்றும் கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் பாதாள வாழியில் நுரைத்து விழுந்துகொண்டிருக்கும். இம்மாதிரியாக பாறைகள் விசேஷமாய் நிறைந்துள்ள பாதாளத்தில் அருவிநீர் விழுந்து, அவ்விடத்தில் முன்னரே வந்து நிறைந்திருக்கும் தண்ணீரில் தாக்கவே, புதுஜலத்தின் வேகத்தைத் தாளமாட்டாமல் தங்கிநின்ற தண்ணீர் நாற்புறமும் வீசப்பட்டு, வரை வரையாய் மேலே கிளம்பி விழும் காட்சி வெகு விந்தையான தோற்றமாயிருக்கும். இவ்வருமையான காட்சியைப் பின்னும் அதிக அழகுண்டாக்க வேற்பட்டனவோ வென வியக்குமாறு, நீர்வீழும் பள்ளத்தாக்கின் இருபுறத்தினின்றும், அவ்விடத்தில் வானமெங்கும் பரந்துநிற்கும் அணுப்பிரமாணமுள்ள நீர்த்துளிப் படலங்களில் சூரிய ரஸ்மி தாக்கும் காரணத்தால், வான விற்கள் தோன்றி மனோரம்மியமாய் ஏழுவகை வர்ணங்களோடும் பிரகாசிக்கும். நீர்த்துளிமேகங்கள் வானமெங்கும் ஓங்கி நிற்க, வானவிற்களும் அழகுடன் பிரகாசிக்க, நீர்வீழ்ச்சியின் அரவமோ இடியையொத்து கர்ச்சிக்க, கார்காலக் கடுமழைதான் வருஷிக்கத்துவக்குகின்றதோ வென மயங்கச்செய்யும். இந்த நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்க்கப்பார்க்க ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அதிக ஆச்சரியமும் மனக்களிப்பும் உண்டாய் அந்த விடத்தை விட்டுப்போகக் கொஞ்சமேனும் மனம் வராதென்று, அவ்விடம்போய்வந்த யாத்திரிகர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நமது சென்னை இராஜதானியில், திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் குற்றாலம், பாபவிநாசம் என்னுமிடங்களின் நீர்வீழ்ச்சிகளும், கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் சிவன்சமுத்திரம் நீர்வீழ்ச்சியும், வெகு நேர்த்தியான காட்சிகளமைந்தவை யென்று அனேகர் கேட்டும், நேராகப் பார்த்தும் அறிந்திருக்கலாம். ஆயினும், இவைகளில் யாதொன்றையும் கொஞ்சமேனும் நயகரா நதியின் நீர்வீழ்ச்சிக்கு இணையாகச்சொல்லப் புகுவது யானையையும் சிற்றெறும்பையும் இணையாக ஒப்பிடுவதையொக்கும்.

இவ்வருவிநீர் பாய்ந்து விழும் காட்சியை இச்சஞ்சிகையின் 213-வது பக்கத்தில் படமாகச் சித்திரித்துக் காட்டியிருக்கிறது. படத்தின் வலதுபுறத்தில் வழிந்தோடுவதாகக் காணப்படுவதே குதிரை லாட வீழ்ச்சி; இடதுபுறங் காணுவது அமெரிக்கன் அருவி. இவைகளிரண்டிற்கும் மத்தியில் மரங்களாலும் செடிகொடிகளாலும் அடர்ந்திருப்பதாகக் காண்பதே 'கோட்' தீவு (Goat Island.) அதிக உக்கிரத்துடன் பாய்ந்து விழுந்தோடும் தண்ணீர் நுரைத்துக் கொந்தளிப்பதையும், சிதறுண்ட நீர்த்துளிக் கூட்டங்கள் ஆவியையொத்து மேலே கிளம்பி, மூடுபனியைப்போல் ஆகாயத்தைக் கவிந்து நிற்பதையும், சிற்சில நீர்வாழும் புள்ளினங்கள் கொந்தளிப்பில் அகப்பட்டுத் திண்டாடும் மீன்களை இரைகொள்ளும் பொருட்டு தண்ணீருக்கு மேலாகப் பறந்தோடுவதையும், நீர்வீழ்ச்சியின் முன்புறமாய்த்தோன்றும் காட்சியைக் கண்டு களிக்கச் சிலர் நீராவி மரக்கலமேறி அருவியை எதிர் நோக்கிச் செல்வதையும், படத்திற்காணலாம். இக்காட்சிகளை நேரிற் கண்ணுற்றவர்கள் அவைகளை வாய்மொழியால் விவரித்துரைக்க வாய்க்காதெனில், அக்காக்ஷிகளை சித்திரத்தினாலும் குறிப்பிக்கவொண்ணாதென்பதற்கு ஐயமுண்டோ. அவ்விடத்தில் நீர்ப்பெருக்கினால் உண்டாகும் பேரிடி முழக்கம்போன்ற கர்ச்சனையை, சித்திரமென்னை சிற்பித்துக் காட்டவல்லதோ? துல்லிய வெண்ணிறத்துடன் நுரைத்தெழும் தண்ணீர்க் குழப்பத்தில் சூரிய வொளி பிரதிபலிக்க உண்டாகும் தேஜோமய வெண்ணிறத்தையும், நீர்த்துளிப் படலங்கள் சூரிய கிரணங்களால் பலவர்ணங்கள் பூண்டு வெகு விந்தையாய்ப் பிரகாசிக்கும் கோலங்களையும்,

நமது வர்ணவகைகளென்ன தீட்டவல்லன வோ? நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் புதுமை புதுமை யான தோற்றங்களை உண்டுபண்ணும் இவ்வற் புதக் காட்சியைச் சித்திரம்தான் எப்படி சித் திரித்துக் காட்டக்கூடும்! காட்டிடினும், அது அவ்விடத்திற்காணும் நிஜத்தோற்றத்திற் குக் கொஞ்சமேனும் நிகராகாது. கண்ணா ப்பார்த்து அனுபவித்தலே அனுபவமாகும்.

நயகரா நதியின்வேகத்தால் யந்திரங்களையியற் றச்செய்யப்பட்டிருக்கும் ஏற்பாடு.

நயகரா நதியின் காட்சிச் சிறப்பை ஒரு வாறு சொன்னோம். அந்நதி அதிகவேக மாய்ப் புரண்டோடும் வேகத்தைக் கொண்டு மின்சாரமியற்றப்பட்டு, கைத்தொழில்களுக்கு உபயோகமாவதைக்குறித்து எழுதுவோம். ஆதிகாலத்தில் கஷ்டசாத்தியமான யாதொரு காரியமும் மனிதனுடைய தேகவலிமையினு லும், குதிரை, எருது, யானை முதலிய மிருகங் களின் உதவியாலும், செய்யப்பட்டு வந்தது. பிற்பாடு கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்னர் கண்டு பிடிக்கப் பட்டதாகிய நீராவியின் வலிமையால், மானிடர் பலர் ஒன்று கூடிச்செய்தற்குமரிதா கிய பல கஷ்டமான காரியங்களும் இலகுவில் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. முப்பது, முப்பத் தைந்து பெரிய வண்டிகள் ஒன்றாய்ப் பிணைக் கப்பட்டு அதிக பாரமேற்றப்பட்டும், வெகு சுலபமாயும் அதி தீவிர கதியுடனும் ஓடுவதும், அனேகம் பஞ்சாலைகளிலும், நூல் புடைவை முதலியவை நூற்கப்படும் யந்திரசாலைகளிலும், உலோகங்கள் உருக்கப்பட்டு அனேகவிதமான பாண்ட ரூபங்களாக அமைக்கப்படும் உலைக் கூடங்களிலும், இன்னும் மற்றும் வேறுவிதங்க ளான தொழிற்சாலைகளிலும், மானிடர் தேகப் பிரயாசையை விசேஷமாயொழித்து, சுலப மாய் காரிய சாதகங்களை யாக்குவதற்கு அனு கூலமாயிருப்பதும், நீராவியின் வலிமையா லென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அத ற்குப்பின்னர், மின்சாரத்தின் வேகத்தைப் பிரயோகிக்கச் சில உபாயங்கள் கண்டுபிடிக் கப்பட்டு, நீராவியின் உதவியால் செய்யப்படும் பல அருமையான காரியங்களையும் மின்சாரத் தால் செய்து முடிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. (மின்சாரமென்பது மழைக்காலத்தில் உண் டாகும் இடிமுழக்கங்களுக்கு முன்னதாகக் காணப்படும் மின்னலொளியை ஒத்தது.) தந் திகளின் வழியாய் செலுத்தப்படும் மின்சாரத் தின் வலிமையினால் நாம் ஒரு இடத்திலிரு ந்து மற்றோரிடத்திற்கு அனுப்பவேண்டிய சமாசாரங்களை, அங்கங்கே ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கும் கடிகாரங்கள்போன்ற பெட்டிகளி லிருக்கும் முட்கள் ஆடுவதால், மற்றோர் அதிக காலதாமதமின்றிச் சுலபமாய், சில குறிப்புகளைக்கொண்டு அறிந்துகொள்வதற்கு அனுகூலமாயிருக்கிறது. மேலும் நமது செ ன்னை நகரில் சில முக்கியமான தெருக்களில் நெருப்பின்றியும், நீராவியின்றியும், வேகமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் 'டிராம் வண்டிகள்' Tram Cars)மின்சாரத்தின் வேகத்தால் இழுக் கப்படுகின்றனவென்று யாவரும் அறிவார்கள், 'பவர் ஸ்டேஷன்' (Power Station) என் னும் பிரதான யந்திரசாலையில் நீராவி யந்தி ரங்களின் வலிமையால் சில பெரிய சக்கிரங் களைச் சுழற்றுவித்து, அவைகளின் உதவி யைக்கொண்டு சில யந்திரோபாயத்தால் மின் சாரமியற்றுவித்து, அதை டிராம்வண்டிக ளோடும் தெருக்கள்தோறும் தோரணமிட் டதுபோல நாட்டியிருக்கும் செப்புக்கம்பி களிற் பாய்ச்சி அவ்வேகத்தை வண்டிகளுடன் பிணைத்து ஓட்டுவிக்கும் விஷயம் சென்னை நகர்வாசிகள் பலரும் அறிந்ததே.

நீராவியின் உதவியால் மின்சாரமியற்றுவது, ஆவியுண்டாக்குவதற்கு அத்தியாவசியமான நிலக்கரி, விறகு முதலியவைகளினால் அதிக பணச்செலவு பிடிக்கக்கூடியது. ஆயினும், இதுகாறும் கண்ணுக்கினிய அற்புதக்காட்சி யொன்றையே யளிப்பதாய் விளங்கிய நயகரா நதியின் கரடுமுரடான தரையில் அலைகளெடு த்து, வெகு உக்கிரத்துடனும் வேகத்துடனும் பிரவாகித்துக்கொண்டிருக்கும் நீர்ப்பெருக் கின் வேகத்தைக்கொண்டு, நீராவியாலுற்ப விக்கும் வேகத்திற்கிணையான சக்தியையுண்டு

பண்ணி அச்சக்தியினின்றும் மின்சாரமியற்ற ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்காக நயகரா நதியின் நீர்வீழ்ச்சிக்குக் கொஞ்சதூரம் மேலாக அந்நதியினின்றும் ஓர் வாய்க்கால் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாய்க்காலில் அனேக மதகுகள் உண்டு. இவைகளின் வழியாய்ப் பாயும் ஜலம், அவ்விடங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிக உந்நதமும், நெட்டுக்குத்தாயுமுள்ள பென்னம் பெரிய உருக்குக் குழல்கள் வாயிலாக 7-அடி குறுக்களவும், 140-அடி உயரமுமுள்ள ஜலஸ்தம்பங்களை யொத்து, கீழே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் படுகுழிகளில் நாட்டியிருக்கும் பெரிய வெண்கலச் சக்கிரங்களின்பேரில் அதிக வேகத்துடன்தாக்கி, அவைகளைத் தீவிர கதியுடன் சுழலவிடச்செய்து, குழிகளின் மட்டத்திற்குக் கீழாக சமீபத்தில் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் சுரங்கக்கால்வாயிற்பாய்ந்து திரும்பவும் நயகரா நதியில் விழுகின்றது. இச்சுரங்க வாய்க்கால் தரைமட்டத்திற்கு 200-அடி கீழாகக் கடினமான கருங்கற்பாறை நிலத்தில் குடையப்பட்டு சுமார் 7,000 அடி நீளமும், 21-அடி உயரமும் 14-அடி அகலமுமுள்ளது, மேற்சொல்லிய குழிகளில் நாட்டப்பட்டிருக்கும் பெருஞ் சக்கிரங்களுக்கும், தரைமட்டத்திற்குமேல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் யந்திரசாலைகளில் அமைந்துள்ள யந்திரங்களுக்கும், நீளமான உருக்குச் சட்டங்களால் சம்பந்தமுண்டாக்கியிருக்கிறபடியால், அச்சக்கிரங்கள் சுழலமிடுவதாலுண்டாகும் வேகமானது மேலே இருக்கும் யந்திரங்களைச் சுற்றச்செய்கிறது; இப்படிச் சுற்றும் யந்திரங்களைக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் யந்திர சூக்ஷமங்களால் மின்சாரவேகம் விசேஷமாய் இயற்றப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் நாட்டப்பட்டிருக்கும் மின்சாரமியற்றும் யந்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் 5,000 குதிரைகள் சேர்ந்து உண்டாக்கக்கூடும் வேகத்தை உற்பத்தி செய்யவல்லனவாம். இப்போது செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளைக்கொண்டு 1,20,000 குதிரைகளால் உண்டுபண்ணக்கூடிய வேகத்தை உற்பத்தி செய்யப்போதுமான யந்திரங்களை ஸ்தாபிக்க வகையிருப்பதாக ஊகிக்கப்படுகிறது. இந்த வேலை 5-வருஷகாலமாய்ச் செய்யப்பட்டு வந்து 1895-ம் வருஷம் முடிவுபெற்றது; இதற்குச்செலவான தொகை 30,00,000, அமெரிக்கன் 'டாலர்' (Dollar). (ஒரு டாலர் ஏறக்குறைய ஒரு வராகனுக்குச் சமமானது.) வேலைகள் முடிந்த பிறகு இப்போது அவ்விடத்தில் உண்டாகும் மின்சாரவேகத்தைச் செப்புக்கம்பி வடங்களால் பக்கத்திலிருக்கும் தொழிற்சாலைகளுக்குச் செலுத்துவித்து, சுலபமாய் வேலைகள் நடத்திவர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். மேலும் இவ்விடத்திலுண்டாகும் மின்சாரத்தின் வேகத்தைக்கொண்டு சுற்று மாகாணங்களாகிய 'பென்ஸில்வேனியா' (Pennsylvania), 'ஒகியோ' (Ohio), 'மிசிகான்' (Michigan) முதலியவற்றிலுள்ள வியாபார ஸ்தலங்களுக்கும், ஐக்கிய மாகாணங்களின் தலைமை நகராகிய 'நியூ யார்க்' (New York) பட்டணத்திற்கும், தெருக்கள் தோறும் தீபமேற்றப்படுவதற்கும், மற்றும் சமீபப் பிரதேசங்களிலுள்ள கைத்தொழிற்சாலைகளிலுள்ள யந்திரங்களையோட்டுவிப்பதற்கும் சாத்தியமாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது மாதிரியாகவே மதுரை ஜில்லாவில் சமீபகாலத்தில் கட்டிமுடிந்த பெரியாற்றுப் பாசனவேலைப் பிரதேசத்தில் உண்டாகும் நீர் வேகத்தைக்கொண்டு யந்திரங்களை ஓடச்செய்து மின்சாரமியற்றுவித்து, அதைக்கொண்டு பெரிய தொழிற்சாலைகளில் யந்திரங்களை யோடச் செய்வதும், மதுரை, திருச்சினாபள்ளி, சென்னப்பட்டணம் முதலிய பெரிய பட்டணங்களில் தீபமேற்றுவதும் சாத்தியமாகுமென்று, 'லந்தன்' (London) நகரத்திலுள்ள மின்சார சாஸ்திர நிபுணர்கள் சிலர் சொல்லியிருப்பதை அனேகர் கேட்டிருக்கலாம். மைசூரிலும் பம்பாயிலும் இப்படியே செய்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறாக, நுரைத்துக்கொண்டு நீர்ப்புகை எழும்ப அதிவேகமாயோடும் நயகராநதியின் வேகமானது மின்னலையொத்த மின்சாரவேகமாக்கப்பட்டு பலவித சுகசாதகங்களையுண்டாக்குவதாயிருக்கிறது. பார்வைக்கு மிகவும் இனிய காட்சிகளையமைத்து, கடவுளின் பெருமையை விளக்குவதாகிய இவ்வருவியின் வேகத்தினால் உண்டாகக்கூடும் பிரயோஜனங்களை உணர்ந்து, தக்க சாதகங்களால் அதன் வலிமையைக் கைக்கொண்டு, பலவிதத்தொழில்கள் ஓங்கிவளரவும் அவைகளினிறுதியால் அனேகர் ஊதியம்பெற்றுப் பிழைக்கவும் கூடினதான வேலைகளைச்செய்து முடிக்கத்தேவையான புத்தி யுக்தி சாமர்த்தியங்களை கருணாநிதியாகிய கடவுள் மனிதர்களாகிய நமக்குக் கொடுத்திருப்பதை நினைத்து நாமெல்லோரும் அவரிடம் அழியா அன்புவைத்து வாழவேண்டும்.

BIOGRAPHICAL SKETCHES III.
MEERABAI THE DEVOUT RANI OF CHITTOOR.
சரித்திரமஞ்சரி—3.

மிராபாய் என்னும் புண்ணியவதியின் சரித்திரம்.

'பிறவிப் பெருங்கட லீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேராதார்.'—குறள்.

III.

மிராபாய் பிருந்தாவனத்திற்கு வந்ததும் அங்குள்ள தேவாலயங்கட்குச் சென்று கடவுளைத் துதித்தும் மற்றோர்களையும் கடவுளை வழிபடும்படி வேண்டிக்கொண்டும், பக்திசெய்துவந்தாள். இவளுக்கு அங்குள்ள தேவாலயங்களே வாசஸ்தலமாயிற்று. பலவிடங்களிலிருந்தும் இவளைப்பார்க்க வரப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம், பிறவித்துன்பமாகிய கடலைத்தாண்டிச் செல்லத் தகுந்த மரக்கலம் கடவுளிடத்து மெய்யன்புகொண்டு அவரை வழிபடுதலே யென்று சொல்வாள்.

'மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
விழிகொண்டு மையல் பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
மேல்வீடு சொர்க்கமென்றும்,
பொன்னையழியாது வளர் பொருளென்று போற்றியிப்
பொய்வேஷ மிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீதலாதி நற்குணமெலாம்
போக்கிலே போகவிட்டு'

மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளை வழிபடாதார்க்கு முத்தியையளிக்கும் பேரின்ப வீடு கிட்டாதென்று சொல்வாள்.

'கல்லாத வறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங் கருணை சிறிதேதுமில்லாக், காட்சியுங் கொலைகளவு கட்காம மாட்சியாய்க் காதலித்திடு நெஞ்சமும், பொல்லாத பொய்மொழியு மல்லாதுநன்மைகள் பொருந்துகுணம்'—

ஏதுமறியாமல் காலத்தைக் கழித்தால், கடவுளின் அருளைப்பெற வாய்க்காதென்று மிரா அடிக்கடி போதிப்பாள்.

'எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப்பிறவி தான் இயாதினுமரிதரிதுகாண், இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ ஏது வருமோ' வென்றும், 'இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்றெண்ணவோ திடமில்லையே' யென்றும், ஆதலால் 'இந்திரசாலம், கனவு, கானலினீரென'க்காணும் இந்த அநித்தியமான உலக வாழ்க்கையைப் பற்றறக்களைந்து, 'செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர' வழியைக்கண்டுகொள்ளுங்களென்று அடிக்கடி பகருவாள் மிராபாய்.

மனிதர்கள் தண்ணீரிலிருப்பதனாலேயே அவர்களுக்கு மோக்ஷங்கிடைக்குமானால், நீரில் வாழும் எல்லா ஜெந்துக்களுக்கும் சுலபமாய் மோக்ஷங் கிடைக்கவேண்டுமே; கந்தமூலபலாதிகளைத் தின்று ஜீவித்திருப்பதால் பேரின்ப வீடுண்டானால் அவைகளைத் தின்று வாழும் குரங்கு முதலிய மிருகங்களுக்கும் கிளி முதலிய பக்ஷிகளுக்கும் கிட்டவேண்டுமே; புல் பூண்டுகளைத்தின்று வாழ்வதால் முக்தியுண்டானால், அவைகளைத் தின்னும் மான்களுக்கும் ஆடுமாடுகளுக்கும் மோக்ஷமுண்டாக வேண்டுமே; பெண்டிரைத் துறந்து வாழ்வதினாலேயே மோக்ஷபதவி யுண்டென்றால், பெண்டிராசை யொழிந்த பேடியர்களுக்கும் மோக்ஷலாபமுண்டாகவேண்டுமே யென்றும்; கடவுளிடத்து மெய்யன்புகொண்டு நன்னெறி சார்ந்து அவரை வழிப்பட்டாலன்றி மனிதர்களுக்கு சாசுவத முத்தியைப் பெற முடியாதென்றும், மிரா பலகாலும் சொல்வாள்.

'பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்பரப்பை வலமாக வந்தும், பரவையிடை மூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும் பசிதாகமின்றி யெழுநாமத்தியிடை நின்று முதிர்சருகு புனல்வாயுவினை வன்பசிதனக்கடைத்து, மௌனத்திருந்து முயர்மலைநுழைவு புக்கியுமன்னுதச நாடிமுற்றுஞ், சுத்திசெய்தும் மூலப்ராணனேடேங்கி யைச் சோமவட்டத்தடைத்துஞ், சொல்லரிய வமு துண்டு மற்பவுடல் கற்பகடோறு நிலைநிற்க வீறு, சித்திசெய்தும் ஞானமலது கதிகூடுமோ'

என்று, நமது தமிழ் நாட்டிலவதரித்த பிரம் மாநுபூதிச்செல்வராகிய தாயுமான ஸ்வாமிக ளும் இனிது பாடியிருக்கின்றனரல்லவோ.

துறவறம் பூண்டு நிற்பதைக் காட்டிலும், மனிதர்கள் தங்களுடைய மனைவி மக்களுட னில்லறத்திலிருந்துகொண்டே இல்லறமுறை வழுவாது நடந்து எக்காலத்திலும் இடை விடாது கடவுளிடத்து அன்புகொண்டு, தரு மநெறியில் நின்று வாழ்வார்களானால் அதுவே மேலானதென்றும், அவ்வாறு இல்லறம் நடத் துபவர்கள் துறவிகளினும் மேலான துறவிக ளாவார்களென்றும் மீரா ஞானமுறைப்பாள். இதற்கிணங்க திருவள்ளுவரும் சொல்லியிருக்கி றாரல்லவோ.

'அறத்தாற்றினில் வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற் போஒய்ப் பெறுவ தெவன்.'

'இயல்பினால் வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான் முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை.'

ஒருவன் இல்வாழ்க்கையைத் தருமவழியாக நடத்துவானாகில், துறவறத்திற்போய்ப் பெ றும் பயனென்ன ; தருமவியல்போடு இல்லறத் தில் வாழ்பவன் தவஞ்செய்வாரெல்லாருள்ளும் தலைவனாவான் என்பதாம்.

இவ்வாறு மீராபாய் செய்துவந்த ஞானோப தேசங்களால், பாபத்தொழில்களையே செய்து வந்தவனேகர் துஷ்ட கருமங்களையொழித்து சன்மார்க்க நெறிசார்ந்து தங்கள் ஜன்மங்களைச் சாபல்லியமாக்கிக்கொண்டார்கள். தாங்கள் வெகு பாடுபட்டுத் தேடித் தருமவழியில் ஈயா மல் குவித்துவைத்திருந்த பெருஞ்செல்வத் தையே எல்லாம்வல்ல கடவுளென்று மதித் துப் பூஜித்துவந்த லோபியரனேகர், தங்கள் செல்வத்தை வறியோருக்குக் கொடுத்துதவு தல் முதலிய தரும வழிகளில் செலவிட்டு கிருதார்த்தர்களானார்கள். நாஸ்திக மதங் கொண்டு அஞ்ஞானத்திலாழ்ந்துகிடந்த சில் லோர், ஆஸ்திகம் பூண்டு மெஞ்ஞான மடைந் தனர். தங்கள் பெற்றோர்களையிகழ்ந்து நிந்தி த்து வந்த வாலிபரனேகர், அவர்களை இவ்வுல கிற்காணும் தெய்வங்களென மதிக்கத்துவக் கினார்கள். தங்கள் கொழுநர்களைக் கடிந்து வந்த சிறுக்கியர் சில்லோர் இல்லறமுறை தழுவி வாழத் துவக்கினர்; கற்பிற் சிறந்த தங் கள் மனைவியர்களைக்கழித்து பாபத்தொழில் புரியும் பரத்தையரை நாடி, அவர்கள் வீடே முக்தியென்று கிடந்துழன்று வந்த காமுகர் பலர், அறநெறிசார்ந்து தங்கள் இல்லம் போந்து துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் தங்கள் பெண்டிரைத் தேற்றினர். மீராபாயின் தீவிர ஞான பரிபக்குவமும், அவள் செய்துவ ந்த ஞானோபதேசமுமே நாடெங்கும் பேச்சா யிருக்க, அவள்கணவனாகிய கும்பசிம்ஹன் தான் செய்த அடாத செயலைக்குறித்துப் பல காலும் வருந்துவான். அவன் சித்தூரில் சென்ற பக்கமெல்லாம் மீராபாயைக்குறித்த சம்பாஷணையும், அவளியற்றிய பாடல்களுமே யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்திருக்கக் கண் டான். உலகவாழ்க்கைக்கு உரித்தாகிய தனது அற்பமான இராஜபதவியைக் குறித்தும், அவ னது மனைவி யாவரன்பிற்கும் பாத்திரமுள்ள தான மேலான பதவியை அடைந்திருப்பதைக் குறித்தும் அவன் நினைக்குந்தோறும், தான் அவளுக்கு விளைவித்த கொடுந்தீத்தொழிலால் உண்டான பாபத்தை எவ்வாறு போக்குவ தென்று கரைந்துருகிக் கண்ணீர் பெருக்கு வான். ஐயோ பாவம் ; ஆக்பர் அரசன் மீரா வைத்தொட்டு மாணிக்கமாலையைக்கொடுத்த தனால் தனது இராஜகுலத்திற்கு ஈனம் வந்த தாகத் தன் நாட்டு ஜனங்கள் சொல்வார்களோ

வென்று அப்பேதையரசன் நடுங்கி அவளை ஊரைவிட்டு ஓட்டவும் கொல்லவும் துணிந்தான்! மிரா தனது குலத்திற்கு அவமானத்தை விளைவித்ததாக நினைத்த அவ்வரசன், இப்போது அவள் மீவார் வம்சத்திற்கு ஒரு தாரகமாய் விளங்குவதையுணர்ந்தான்! உலகெல்லாம் ஏத்திப்புகழும் அப்புண்ணியவதியாகிய இராணியை அரசன் சித்தூரில் தனது அரண்மனைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுவராமல் மௌனமாயிருத்தலை ஜனங்கள் கண்டு அவனைப் பலவாறாக இகழத் துவக்கினார்கள்.

ஆகவே அரசன் தான் செய்ததைக் குறித்து துன்புற்றவனாய் மிராவைத் திரும்பவும் சித்தூருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வருவதற்காக மாறுவேடங்கொண்டு, கால்நடையாகவே பிரயாணப்பட்டு பிருந்தாவனம் வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் அங்குள்ள ஒரு கோவிலினுட்சென்று மிராவை அரசன் தேடுகையில், அங்கே அவள் ஒரு படியின்மீது தனியே உட்கார்ந்து கொண்டு,

'அரும்பொனே மணியே யெனன்பேயெனன்பான
அறிவே யெனறிவிலூறும்
ஆநந்தவெள்ளமே'

என்றும்,

'அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே
ஆரமிர்தே யென் கண்ணே யரியவான
பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனிதவாழ்வே

என்றும்,

'சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே தீனனேன் கரையேறவே, கங்கற்ற பேராசை வெள்ளத்தின் வளரருட் ககன வட்டக் கப்பலே'

என்றும்,

'விண்ணாதி பூதமெலாந் தன்னகத்திலடக்கி வெறு வெளியாய் ஞானக், கண்ணாரக் கண்டவன்பர் கண்ணூடே யாநந்தக் கடலாய், வேறொன்றெண்ணாதபடிக் கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளும் இறையே'

என்றும், இதுபோன்ற கடவுளின் பெருமைக் குணங்களை யுணர்த்துவனவாகிய பல பாடல்களை,

'உடல் குழைய வென்பலா நெக்குருக விழிநீர்கள் ஊற்றென வெதும்பியூற்ற, ஊசிக்காந்தத்தினைக் கண்டணுகல் போலவே ஒருறவுமுன்னி யுன்னிப் படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குற'

கடவுளைத் துதித்துப் பாடிக்கொண்டு மிரா பரவசமாய் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதை அரசன் கண்டான். அது கண்டதும் அரசன் மிராவை நோக்கி, பெண்மணியே நீ எனக்கு ஏதாவது பிச்சை (பிக்ஷை) தரவேண்டுமென்று இரந்து வேண்டினன். நானோ மிகவும் ஏழை: செல்வவான்கள் யாரிடத்திலாவது நீபோய் யாசித்தால் அவர்கள் உனக்கு ஏதாவது கொடுத்துதவுவார்களென்று மிரா பதிலுரைத்ததும், அவள் கணவனாகிய மாறு வேடங்கொண்ட அரசன், சன்மார்க்க வழிதேடும் பரதேசிகள், பரதேசிகளையல்லவோ யாசிப்பார்களென்று விடைகூறினன். அது கேட்டதும் மிரா நான் உனக்கு எவ்விதமாய் உதவி செய்யக்கூடுமென்று அவனைக்கேட்டாள். நான் உனக்குச் செய்த கொடுந்தீங்குகளை நீ மன்னிப்பாயாக என்று சொல்லிக்கொண்டே அரசன் தன் வேஷத்தைக் களைந்தான். மிரா தன்முன் நின்றவனை உற்று நோக்கிட, அவ்விடத்தில் நிற்பது தனது இன்னுயிர்க் காதலனாகிய அரசனென்றறிந்து கண்களில் நீர்ததும்ப 'ஐய, என் இறைவ, இப்பொழுதேனும் உமக்கு என் ஞாபகம் வந்ததோ' வெனக்கேட்டாள். கேட்டதும் அரசன் தான் செய்ததையெல்லாம் நினைத்துக் கண்ணீர் பெருக்கிட்டான். பின்னர் மிரா அரசனை நோக்கி, 'நீங்களெனக்கு யாதொரு தீங்கையும் விளைவிக்கவில்லை; இவ்வுலகத்தில் காண்பனவெல்லாம் அவனடிமையே, எல்லாம் அவனுடைமையே, எல்லாம் அவனுடையசெயலே யாதலால் நீங்கள் துன்பப்படவேண்டியதில்லை. விதியின் பயனை வெல்ல யாவரால் முடியும்.

'ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.'

ஊழைவிட வலிமையுடையவை யெவையிருக்கின்றன; அதை விலக்கும்பொருட்டொ

ன்றை நினைப்பினு மவ்வூழே முன்வந்து நிற்குமல்லவோ. மேலும் அவ்வாறு நேரிட்டதாலல்லவோ யான் பிருந்தாவனப் புண்ணிய நகருக்கு வந்து ஆண்டவன்பால் தொண்டுசெய்து என் ஜன்மம் ஸாபல்லியமாக நேரிட்டது. தாங்கள் செய்த உத்தரவாலல்லவோ எனக்கு இவ்வளவு பாக்கியமும் நேர்ந்தது. ஆதலால் நீங்கள், நான் நல்வழி சார்ந்து நடப்பதில் துணையாயிருந்தீர்களேயல்லது எனக்கு யாதோர் தீங்கும் செய்திடவில்லை யெனப் பலவாறு சொல்லித் தன் கணவனைத்தேற்றினள். பிற்பாடு மிராவும் அரசனும் பிருந்தாவன நகரில் கொஞ்சகாலம் தேவநாம சங்கீர்த்தனைகளில் கழித்து அந்நகரைவிட்டுச் சித்தூர் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவளுக்கு பிருந்தாவனத்தை விட்டகலக் கொஞ்சமேனும் மனம் வரவில்லை. ஆயினும் அவள் தன் கணவன் இஷ்டத்திற்கு மாறுபாடாய் நடக்காத உத்தமியாதலாலும், சித்தூர் நகரவாசிகள் தங்கள் அன்புள்ள இராணியாரைப்பார்க்க விரும்பி, அந்நகருக்கு வரவேண்டுமென்று பலகாலும் வேண்டிக்கொண்டபடியாலும் அவள் சித்தூர் வரவேண்டியதாயிற்று. அவள் வந்து சேர்ந்ததும்,—

'மண்களித்தது மாதிரங் களித்தன மலர்மேற்
பெண்களித்தனள் பேரறங் களித்தன கண்டோர்
கண்களித்தன களித்தன கலைவலோர் நெஞ்சம்
விண்களித்தன களித்தது சித்தூர்மா நகரம்.'

மிராவுக்கு மறுபடியும் பலவிதமான இராஜபோக பாக்கியங்கள் வந்தபோதிலும், அவள் அவைகளையொன்றையும் பாராட்டியவளல்லள். தன் கணவனுக்கு இனிமையாய் இல்லறத்தேயிருந்துகொண்டு, இடைவிடாத தெய்வபக்தி பூண்டவளாய், எப்போதும் தேவநாம சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டும், மற்றவர்களும் பக்திமார்க்கம் புகும்பொருட்டு அவர்களுக்கு ஞானோபதேசங்கள் செய்துகொண்டும், அவள் இவ்வுலகத்திலிருந்த அளவும் சித்தூரில் ஆறு மாதகாலமும், பிருந்தாவனத்தில் ஆறுமாத காலமுமாக வாழ்ந்துவந்தாள்.

மிராபாய் காலஞ்சென்று ஏறக்குறைய 300-வருஷங்களுக்குமேலானபோதிலும். அவள் பெயரோ இன்றும் அழியாமல் வானத்தில் அழுந்திக்கிடக்கும் நக்ஷத்திரங்களென்னப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இவளியற்றிய தெய்வபக்தியில் மிகுந்த பாடல்கள் இன்றும், சிந்து கங்காதீரங்களுக்கும் இமோத்கிரி விந்திய கிரிகளுக்கும் மத்தியிலுள்ள பிரதேசங்களில் யாவராலும் பாடப்பட்டு வருகின்றன. ஆடுமாடுகள் மேய்க்கும் இடையர் கூட்டங்களிலும், தெய்வபக்தியில் சிறந்த பக்தர் குழாங்களிலும், பஜனைகள் செய்யும் பாகவத கோஷ்டிகளிலும், நடனக்கணிகையர் செய்திடும் ஆடல்பாடல் கச்சேரிகளிலும் மிராவின் பாடல்களை இன்றும் கேட்கலாம்.

'நகையீகை யின்சொ லிகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.'

என்றபடி எக்காலத்தும் வேறுபடாத நற்குடியிற் பிறந்தவர்க்கு உரித்தாகிய வறியவர் சென்றவிடத்து முகமலர்ச்சியும், உள்ளவை கொடுத்துதவுதலும், இன்சொற் சொல்லுதலும், இகழாமையுமாகிய இந்நான்கு நற்குணங்களும் மிராபாயிடம் நிறைந்திருந்ததால் அவள் யாவரன்பிற்கும் பாத்திரமுள்ளவளாய் அன்பிற் சிறந்திருந்தாள்.

'கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை.'

'செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்]
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை.'

'ஒருவற்கு அழிவில்லாத செல்வம் கல்வியாம், பொன், மணி முதலானவை செல்வமல்லவாம்; சிறப்புடைய செல்வம் கேள்விச்செல்வமே, இச்செல்வம் எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையுடையது' என்பதற்கிணங்க மிராபாயிடம் கல்வி கேள்விகளாகிய பெருஞ்செல்வங்கள் சம்பூரணமாயிருந்த படியாலல்லவோ, அவள் தன்னுடைய இராஜபதவியிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டுப் பரதேசியாயிருந்த காலத்திலும் தனது ஞானமான சிறந்த செல்வத்தால் உலகத்தாருக்குத் தெய்வபக்தியாகிற பேருதவியைப்புரிந்து வந்தாள்.

மிராவின் கணவனுகிய அரசன் ஊர்வாயை யடக்கக்கருதி அவளைத்தற்கொலை புரிந்து கொள்ள உத்தரவுசெய்து ஊரைவிட்டு ஓட்டியும். 'ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினுல் ஆகின்ற யாக்கை நீர்மேல் அமர்கின்ற குமிழியென' அவளெண்ணி அவ்வாறு செய்யத்துணிந்து, பிற்பாடு தெய்வசங்கற்பத்தினுல் அவள் உயிர் நீங்காது பிழைத்து பிருந்தாவன க்ஷேத்திரம்வந்தடைந்த காலத்தில், அரசன் அங்குசென்று அவளைத்திரும்பவும் சித்தூர் வரக்கேட்டுக்கொண்டவுடன், கொடிய பாதகவுத்தரவுகளைப் பிறப்பித்த தன் கணவன்பேரில் கடிந்து சீற்றங்கொள்ளாமல் அவனுடன் அவள் சென்றது, மங்கையற்கரசியாகிய இவ்வுத்தமியின் அரிய பதிவிரதா தருமத்தின் பெருமையையும், துறவியையொத்த சாந்தகுண பூஷணத்தையும் விளக்குகின்றதல்லவோ!

'இன்னுசெய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்ததோ சால்பு'

என்றபடி மிராவின் கணவன் அவளுக்குத் துன்பங்களை விளைவித்திருந்தபோதிலும், அவனுக்கு அவள் இனியவைகளைச் செய்யாவிட்டால், அவளிடத்தில் நிறைந்துநின்ற பல நற்குணங்களாலும், அவைகளை யாளுதற்றன்மையாலும் பிரயோசனமொன்றுமில்லாமற் போகுமல்லவோ.

பதிவிரதா சிரோன்மணியும், தெய்வபக்தியில் சிறந்தவளுமாகிய மிராபாயின் இச்சரித்திரத்தைப் படிக்கும் வனிதையர்காள், நீங்களும் மிராவையொத்து அவளிடம் விளங்கிய நற்குணங்களைப்பெற்று உங்களையண்டிய ஏழைகள், வயோதிகர், வியாதியஸ்தர் முதலியவர்களுக்கு உங்களாலான உதவி புரிந்தும்; கல்வி கேள்விகளால் ஞானமளிப்பதாகிய தெய்வபக்தியை எய்தப்பெற்று உங்கள் சுற்றத்தாருக்கும் குழந்தைகளுக்கும் கடவுளிடத்தன்பை யூட்டுவித்தும், உங்கள் கணவர்கடிந்து கோபித்திடினும் வேறு தீத்தொழில் செய்திடினும் முனிவரையொத்த உங்கள் சாந்த குணத்தால் அவர்களை நன்மார்க்கத்திற்குத் திருப்பியும், இல்லறமுறை வழுவாது உங்கள் காதலருடனும் மக்களுடனும் இனிது வாழ்ந்திருந்து, பேரின்ப பாக்கியத்தைப்பெற எல்லாம்வல்ல கடவுள் அருள்புரிவாராக.

'பொருளாகக்கண்ட பொருளெவைக்கு முதற் பொருளாகிப் போதமாகித், தெருளாகிக் கருதுமன பரிமிடிதீரப் பருக வந்த செழுசதேனுகி, யருளானோர்க்ககம் புறமென்றுன்னுத பூரணவானந்தமாகி: யிருள் தீர விளங்குபொருளியாதந்தப் பொருளினை யாமிறைஞ்சி நிற்பாம்;

SONGS.

பாட்டுகள்.

ON THE FINITENESS OF HUMAN MIND.

I.

"இந்தமனமொரு சிந்தனையந்த்ரம்."

ராகம் - பியாகு - ஆதிதாளம்.

இந்தமனமொரு சிந்தனையந்த்ரம்
ஈசனியற்றி யியக்கியதந்த்ரம்.

சொந்தமும் பொய்யே சுதந்த்ரமும் பொய்யே
அந்தமிலான்னிலையென்பது மெய்யே (இந்தமன—)

(1) நன்மைசெய்தாற் சில தீமையிற்றுவும்
தீமையென்போமவை நன்மையில்மேவும்
நன்மை தீமை யென்று நம்முடையேக்கம்
நன்றல தொன்றிலை யீசன்றன்னேக்கம் (இந்தமன—)

(2) ஓர் முடிவெண்ணுவம் சிற்றறிவாலே
ஒரு கோடியாமீசன் முற்றறிவாலே
சீர் முடிவாகச் *சிவன் சித்தம்வேண்டும்
*சிவன் சித்தமாகிலதெத்தையுந்தாண்டும் (இந்தமன—)

---

*The word சிவன் is used in the larger sense of God.

(3) சித்தர் தனக்குற்ற சீரையேதேடும்
தெய்வம் ஜெகத்துக்கெல்லாம்நன்மைநாடும்
சுத்த சுதந்தர சூக்ஷமநோட்டம்
தோன்றலுக்கேயுண்டகம்போம்மலாட்டம், (இந்தமன—)

II.

ON LOVE AND AUTHORITY.

அன்போடதிகாரம்.

ராகம் - பூர்வகல்யாணி - தாளம் ரூபகச்சாப்பு.

அன்பதிகாரம்போலின்பங் கொடுக்குமோ
வன்பதிகாரங்களே.

மன்பதை மன்னவன் பின்பெதிலுஞ் செல்வ
ரென்பது தீர்ந்திடுந் துன்பங்களென்றன்றோ. (அன்பதிகா—)

(1) அன்பொடு நீதி நடத்தல் செங்கோலே
ஆணைசெலுத்திவிடலாங்கொடுங்கோலே
அன்பிற்கடங்காததில்லை மண்மேலே
ஆணைக் கடங்குதலச்சத்தினாலே. (அன்பதிகா—)

(2) அன்பு சுகம் வளர்க்கும் புகழ்நாட்டும்
ஆணை வளர்தொறு மின்பத்தை வாட்டும்
அன்பிலுண்டாவன நல்லறம் யாவும்
ஆணைவழி நடந்தாற் றீங்குகள் மேவும். (அன்பதிகா—)

(3) அன்பிற்களவில்லை யாணைக்குண்டெல்லை
அன்பு ப்ரம்மரூபமே யாணைவன்றோல்லை
அன்பு சுதந்தரமே யாணை புன்பாசம்
அன்புமாணையு மஜகெஜத்தின் வித்யாசம். (அன்பதிகா—)

III.

ON SELF-ABNEGATION.

தன்னுடைசமறுத்தல்.

ராகம் - நாதநாமக்ரியை - தாளம் ரூபகச்சாப்பு.

இந்தமலையிலோ ரூற்றிருக்கின்றது
சொந்தம் நமக்கதுவே—மனமே.

பந்தவினையெனும் வீடு விட்டப்புறம்
வந்தவர்க்கென்று மானந்தந்தருகின்ற (இந்தமலையி—)

(1) யானெனுங் கோட்டை யெனதெனுங் காவலா
மிவ்விரண்டுங் கடந்து—திவ்ய
ஞானமெதற்கு முறைவிடமொன்றெனும்
ஞாயவழி நடந்து—பல
கானகந்தாண்டிக் கழனிகள் தாண்டிடில்
மோனமிலை நின்று வானமளாவிய (இந்தமலையி—)

(2) ஈசன்மலையென்பரிங்கிதி லூறுவ
தீசனருள்வெள்ளமே—கிட்டி
நேசமுடன் சென்று நிற்பவர் நிர்மல
ராவர் தமதுள்ளமே—நாமுல்
லாசம் பெருகிட ஸ்நானஞ்செய்வோமதில்
பாசந்தவிர்ந்திடப் பானஞ்செய்வோமதை (இந்தமலையி—)

STANZAS ON FREEDOM.

சு த ந் தி ர ம்.

(உண்மைச் சுதந்திரம் இன்னதெனல்.)

1. சவுரியமும் சுதந்திரமும் உறப்பெற்ற பெருந்தகையோர் தனிக்கு லத்தில்
பவுருஷமாய்ப் பிறந்தேமென் றுவப்பெய்தும் மானிடர்காள், பாரின் மீதே
எவனிடையா யினுமொருவன் அடிமையுயிர்ப் பொறைசுமந்தே யிருப்பா னென்னின்,
நவிலுமுங்கள் சுதந்திரமும் சௌரியமும் உண்மையென நயத்தற் பாற்றோ?

(சுதந்திரத்துக் குரியவர் இன்னரெனல்.)

2. நம்போலு மொருமகற்கு நோய் செய்யும் கெடுந்தளைதான் நமது தாளில்
துன்பூறப் பூண்டதெனத் துயர்கொள்ளீ ராமாயின், சொல்லின் நம்போல்
கொன்பாரி விழிதகைசே ரடிமையெவர் பிறருண்டே கூறி னுங்கண்?
அன்பார வடைந்துறநுஞ் சுதந்திரத்துக் குமக்குரிமை யாதுண் டாங்கே?

(இன்னது சுதந்திரமன்றெனல்.)

3. உண்மை நிலைச் சுதந்திரம்தான் உள்ளுவக்கும் நமக்கேயாங் குற்ற தான
திண்மையுறும் தளையதனைச் சிதைத்தெறிந்து செயிரகன்றங் கிருத்த லாமோ?
தண்மையறுந் துவக்கதுபோல் மனநெகிழ்ச்சி யறத்தவிர்ந்து, தவறி லாது
வண்மையுறப் பிறர்க்கிழைக்கும் கடனுண்டென் பதைமறந்து மருவ லாமோ?

(இன்னதே சுதந்திரம் ஆமெனல்.)

4. ஆகாவா லொருநாளும். அனையதொரு சுதந்திரம்தான், அன்பு கூர்ந்து
வாகான சோதரர்போனம் மக்களுறும் தொடக்கதனை வாங்கி நாழும்
போகாது தரித்தவர்க்குச் சுதந்திரத்தைப் புணர்த்திடற்குப் புந்தி நேர்ந்து,
சேகாரும் மனத்தாலும் கரத்தாலும் உரியவற்றைச் செய்த லாமே.

(அடிமையாவார் இன்னரெனல்.)

5. மெலிந்தார்க்கும், சிறுமையினில் வீழ்ந்தார்க்கும், வருமுறுகண் விலக்க வேண்டிப்
பொலிந்தார்த்துப் பிரியாதா ரவர்காணும் பூவுலகி லடிமை யாவார்.
வலிந்தார்கள் பலர்க்கஞ்சி வனப்புளதென் றறிந்ததனை மருவி நாளும்
நலிந்தார்கள் சிலருடனே நண்ணுதார் தாமவரும் அடிமை தாமே.

(இதுவுமது.)

6. பல்லோர்செய் நிந்தனையும், பழிமொழியும், வெறுப்பதுவும், பார வஞ்சிச்,
சொல்லாரும் சிந்தையுறச் சூழ்ந்துகொளற் குரியதொரு துலங்கு முண்மை
கல்லாது மனமெலிந்து கைவிடுக்கும் பேதையரும், காணி னம்மா!
எல்லாரு மிகழ்ந்து வெறுத் திடற்குரிய அடிமைகளா மியம்பின் மாதோ.

ON THE URGENCY OF VERNACULAR EDUCATION.

VIEWS OF THE DEWAN OF TRAVANCORE.

CALICUT, NOVEMBER 8.—In the course of his reply to the address presented by the people of Paravoor during his visit Dewan Bahadur M. Krishnan Nair, Dewan of Travancore, made interesting observations on the language problem. He was very glad to note that they were one with the Government in the policy adopted by them regarding vernacular education and heartily appreciated the exertions of the Government to raise the status of the vernaculars. "It is very important," said the Dewan, "that people should appreciate the actual bearing of this momentous question in all respects. All over India there is a new sense of responsibility felt towards the vernaculars. The national consciousness has been awakened; the public have been roused to the extreme urgency of giving greater prominence to vernacular education." They all recognised the great benefits that have accrued to India and must accrue in future from English education, but he was sure they would agree with him when he believed English language would never be the language of the people in India. The West could be explained to millions in the East only through their vernaculars; that was what they had to do in Japan and that was what would have to be done in India also. Philosophy, Science, art and literature of the West would reach the masses in India only through their mother-tongue. The Travancore Government realised this and were trying to do their part of duty. The Dewan exhorted citizens who received English education to translate great books of the West, strengthen the passion for the vernacular and spread modern knowledge among their countrymen through vernaculars.

SOME THOUGHTS ON VERNACULAR STUDY AND COMPOSITION.

SIR,—My attention having been drawn to the correspondence on the subject now appearing in the columns of the *Hindu*, I desire to make a few observations on the subject in your columns, with your permission. I have in a series of articles contributed to newspapers and reprinted in a pamphlet form discussed the question of Vernacular studies in Madras. It was published in 1898 and though fifteen years have now elapsed and we see a number of books, good, bad and indifferent, advertised by a number of concerns, the defects then pointed out remain more or less the same. Without recapitulating them here, I may refer to the remedies which I then suggested. The first and the most salient point to keep in mind is: "The work of educating the masses is such a large one that it could not be satisfactorily performed either by the Government or the educated classes working alone. It is a gigantic work which would absorb all the energies and resources of both the Government and the educated class; and, therefore, what little of these, either of them could bring to it should be utilised in a cordial spirit of mutual help and co-operation, so that as little of the energies and resources employed for the purpose may be wasted as possible."

I then said that the Government should so arrange the system of education that it imparts in schools, especially in the Primary and Lower Secondary Departments, as to give a good grounding in the vernacular to the young student who goes up to the Upper Secondary Department and create in him a taste for his native language." This is far from being done yet, though there has been much reform or overhauling of the system of school-education. To repeat what I said 15 years ago, "a reform in the system of Primary and Lower Secondary education is more urgently called for, in the interests of the vernaculars," than anything else. The principle of *discrimination* is still wanting in many of those who appear as the accredited representatives of "schemes" for the improvement of vernacular studies and composition.

"In speaking of popular Vernacular literature" I wrote in 1898, "care should be taken to discriminate between a healthy growth of that literature and a *production* of it. Healthy growth implies production and distribution. Production without distribution, will be mere accumulation and not real growth. The present decay of the vernaculars is due as much to the want of good literary activity (as distinguished from the mere book-making proclivity which is now in evidence to some extent) among the educated classes as to the absence of a

healthy taste for reading among the literate portion of the people. Our aim in any attempt at reform should be to provide for the supply of both these wants. A good grounding in the Vernacular and the creation of a real taste for the same in the early days of school life is absolutely essential for the success of any reform that aims at the improvement of the vernaculars as a medium for the diffusion of useful knowledge among the mass of the people. I have personally known cases of youngmen who have acquired a taste for their Vernacular in early boyhood but who have taken to the study of Sanskrit from the fourth form upward, having kept touch with their mother-tongue, owing to the early taste imbibed, to such an extent as to be able to wield it with much greater force and ease in the diffusion of useful knowledge on subjects they have themselves studied, than most of the graduates who have carried their vernacular studies up to the B. A. Degree Examination." My views thus expressed 15 years ago, I see no reason to change in spite of the multiplication of books which I see and welcome as a sign of the times but which is not yet sufficiently developed to form a sign of "healthy growth." For, most of the young writers are poor in thought and poorer in the method of giving expression to what little they are able to think.

"Language is the slave of thought" and only a cultured mind that can well control the process of thinking and use it according to its own enlightened will," can command that "facility of expression" which is really at the bottom of what we term "literary style."

Most of our educated men who have essayed hard to produce a "book" in the vernacular with rare exceptions, have shown themselves to be poor thinkers and most of the young men who take to the "making of books" as a makeshift are no thinkers at all. It is the facility and aptitude of expression as well as its amplitude when language is used as a vehicle for the expression of thought and emotion as well as mental pictures formed of "things percevied" by the apperceiving mind that really go to the making of *literature* in any language and judged by this standard our current literature is woefully poor and not worth the name. It is only *thinkers* that can find fitting expressions for the thoughts they think and not traffickers in borrowed thoughts.

C. V. SWAMINATHA IYAR.

—*The Hindu of* 23*rd July* 1913.

APPEAL FOR CO-OPERATION.

(*From the Hindu of July* 28*th*, 1913.)

Sir,—In thanking you for promptly publishing my first few thoughts on the subject, I beg leave to point out that it is a most important work and is of such a nature that we cannot afford to dally with it as some people seem inclined to do. In concluding the third of my series of articles (1898) in which I took a brief survey of the question of vernacular studies as affecting the education and enlightenment of the masses, I laid stress on the necessity of "real hard work" as opposed to "paper schemes" merely for reclaiming the wild waste of popular ignorance. Now, as I said before, "I do not mean to minimise the importance of schemes" as facilitating the production of maximum results with minimum waste of energy and labour : but I feel that we are relying too much on "Schemes" for results, while doing too little of work to achieve them."

In this view I was heartily supported by almost all the prominent educationists of the time, and Dr. Duncan and Mrs. Brander, as well as many others, helped me with their ready sympathy and valuable advice in the carrying out of my work. Among those who took a kindly interest in my efforts and encouraged me in my work was the late Rao Bahadur M. G. Ranade, then a Judge of the Bombay High Court. Writing to me at the time on the subject he remarked:

"I have read these articles with great interest. . . . With much you have written I entirely agree. *Earnest work is what is wanted*, but in this matter as in others, there is room for all workers and I should myself not come in the way of any experiment being tried from various quarters." (The italics are mine.) Writing later on, after reading a leader which appeared in the newspaperwhich published these articles, he wrote to me to say:—"The leader in the *Madras Mail* of 9th September, makes the suggestion which you have practically carried out. You will have to be disappointed of the result of that experiment but as I have already written to you such disappointments are inevitable. You should make another experiment under more favourable circumstances. I feel sure you will succeed."

As I went on working and spending myself almost single handed, taking up the question of village sanitation for some time, I found my health break down, and before I could recover my shattered health, misfortunes came to me in battalions, so to say, and laid me low, striking me as an English friend said "the heaviest of blows that could befall a man." I have again returned to my "old love"—the encouragement of vernacular study and composition. The well-conceived organisation of 'Association of Helpers' which was more or less in working order all through the villages, unobtrusively working to create a taste for general reading with "reading circles" in almost every village where there was a well-established school, public or private, hath fallen into desuetude. But the spirit is there and still working and I shall be glad to have the co-operation of all good men and true in my self-imposed task. I have grown old but with age hath come wisdom while my heart is yet quite young and tender like that of a child. With this my new resolve hath come a new life to the *Vivekachintamani* which after 21 years of approved service is now transformed again into a Boy's Journal conducted by boys for the use of young-folk in which term I include all those who have not lost their young hearts and the buoyancy of spirit which it ever conveya.

C. V. SWAMINATHA IYER.